Nr. 2. **Warszawa, dnia 15 lutego 1930 r.** **Rok XIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 29 stycznia Nr. 4 Rok 1930

Poz. 27. Traktat Koncyljacyjny między Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisany w Waszyngtonie dnia 16 sierpnia 1928 r.

Poz. 28. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 stycznia 1930 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Traktatu Koncyljacyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dn. 16 sierpnia 1928 r.

Poz. 29. Traktat Arbitrażowy między Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisany w Waszyngtonie, dnia 16 sierpnia 1928 r.

Poz. 30. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 stycznia 1930 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Traktatu Arbitrażowego między Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 16 sierpnia 1928 r.

Poz. 31. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1928 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Poz. 32. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w kampanji 1929/30 r.

Poz. 33. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 7 stycznia 1930 r. w sprawie niektórych zmian w rozporządzeniu o wykonaniu przez mierniczych prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego.

Poz. 34. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw

Wewnętrznych o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych i innych decyzyj oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych.

Poz. 35. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 stycznia 1930 r. o zmianie okręgów sądów grodzkich w Dokszycach i Głębokiem w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Poz. 36. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 stycznia 1930 r. w sprawie ustalenia liczby sędziów śledczych w okręgach sądów okręgowych w Grodnie i Wilnie.

Poz. 37. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 stycznia 1930 r. o zmianie granic gmin wiejskich Rzochów i Wojsław w powiecie mieleckim, województwie krakowskiem.

Poz. 38. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie częściowej zmiany przepisów o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Na podstawie § 11 punkt b) i § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) w związku z art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) i z § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 listopada 1927 r. o sprawozdaniach z działalności i rachunkowości instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 2, poz. 13) zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania § 11 punkt b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne oraz niektórych innych paragrafów tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433), zmienionego częściowo przez rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 587), wprowadza się następujące dalsze zmiany:

1. Ustęp drugi § 3 otrzymuje brzmienie następujące: „Należy jednak zamieszczać w budżetach sumy powstające z rozrachunku między sobą przedsiębiorstw i tych zakładów, które zgodnie z § 4 niniejszego rozporządzenia mają być wydzielone z budżetu administracyjnego, jak również sumy, które powstają z rozrachunku między temi przedsiębiorstwami i zakładami a jednostkami organizacyjnemi, względnie gospodarczemi, objętemi budżetem administracyjnym".

2. Ustęp pierwszy § 4 otrzymuje brzmienie następujące: „Budżet związku komunalnego składa się z budżetu administracyjnego i budżetów przedsiębiorstw komunalnych i zakładów opiekuńczych".

Ustęp drugi tegoż § 4 otrzymuje brzmienie następujące: „Budżet administracyjny obejmuje budżety netto (czyste zyski lub deficyty przedsiębiorstw, szpitali i zakładów opiekuńczych). Pozatem wszystkie budżety zawierają dochody i wydatki brutto".

3. Ustęp trzeci § 10 otrzymuje brzmienie następujące: „W wydatkach można preliminować kredyt na wydatki nieprzewidziane i to zarówno takie, które wogóle pominięto w budżecie, jak i takie, które zapreliminowane wprawdzie w budżecie, okażą się przy wykonaniu niewystarczającemi, o ile kredyty na te wydatki nie mogą być zwiększone przez zmniejszenie innych kredytów (virement) (§ 51).

Zarząd związku komunalnego obowiązany jest powiadomić organ uchwalający na najbliższem posiedzeniu o wydatkach dokonanych z tego kredytu. W końcu roku budżetowego należy wszystkie wydatki omawianego kredytu zaliczyć do właściwych budżetowych wydatków w zależności od ich rodzaju. W tym celu zarząd związku komunalnego otworzy w końcu roku obrachunkowego nowe kredyty w odpowiednich działach budżetu, względnie zwiększy istniejące kredyty".

4. W ustępie trzecim § 13, w nazwach działów w dochodach zwyczajnych: „VII dopłaty (opłaty specjalne)" i w dochodach nadzwyczajnych: „V dopłaty (opłaty specjalne)", — skreśla się nawias i słowa: „opłaty specjalne".

5. Paragraf 28 należy uzupełnić zdaniem: „W tymże dziale należy zamieszczać kredyty na wydatki nieprzewidziane".

6. Ustęp drugi § 34 otrzymuje brzmienie następujące: „Dział VI powinien objąć opłaty za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego z wyjątkiem szpitali i zakładów opiekuńczych (opłaty placowe, rogatkowe, za wpęd na targowice i t. p.)".

W ustępie trzecim tegoż paragrafu skreśla się nawias i słowa: „opłaty specjalne", zamieszczone w tym nawiasie.

7. Ostatni ustęp § 35 otrzymuje brzmienie następujące: „Kary za zwłokę w płaceniu podatków, odsetki za odroczenie i koszty egzekucji należy preliminować w osobnych pozycjach dla każdego podatku oddzielnie".

8. W ustępie czwartym § 37 należy skreślić nawias wraz z zamieszczonemi w nim sło-

wami „specjalnych opłat". W ostatnim ustępie tegoż paragrafu należy skreślić dotychczasowy punkt 2 i zmienić dotychczasową numerację punktu 3 na 2.

9. W § 51 dodaje się nowy ustęp: „Zwiększenie kredytu na wydatki nieprzewidziane może nastąpić tylko w formie dodatkowego budżetu".

10. Ustęp pierwszy § 52 otrzymuje brzmienie następujące: „W razie gdy kredyt przewidziany w budżecie okaże się niewystarczającym i nie może być zwiększony w sposób wyżej podany (virement), zarząd związku komunalnego bądź pokryje go z kredytu na wydatki nieprzewidziane, bądź też postąpi zgodnie z postanowieniami zawartemi w ustępach drugim i trzecim § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522)".

11. Ustęp 2 § 59 uzupełnia się zdaniem: „z których jeden wydział powiatowy zatrzymuje dla siebie wraz z odnośnemi materjałami, a drugi egzemplarz zwraca właściwemu związkowi komunalnemu z uwidocznieniem w tym egzemplarzu żądanych przez siebie zmian".

W ustępie czwartym § 59 słowo „właściwej" zastępuje się wyrazem „wojewódzkiej".

W ustępie ostatnim tegoż § 59 przed słowami „władza nadzorcza" dodaje się słowo „wojewódzka".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 39. Oświadczenie rządowe z dnia 30 grudnia 1929 roku w sprawie przystąpienia Szwajcarji do Traktatu Przeciwwojennego, podpisanego w Paryżu dnia 27-go sierpnia 1928 r.

Poz. 40. Oświadczenie rządowe z dnia 30 grudnia 1929 roku w sprawie przystąpienia Paragwaju do Traktatu Przeciwwojennego, podpisanego w Paryżu dnia 27-go sierpnia 1928 r.

Poz. 41. Oświadczenie rządowe z dnia 2 stycznia 1930 r. w sprawie przystąpienia Venezueli do międzynarodowej konwencji, dotyczącej opjum, podpisanej w Genewie dnia 19-go lutego 1925 roku.

Poz. 42. Oświadczenie rządowe z dnia 7 stycznia 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Grecję konwencji międzynarodowej, dotyczącej opjum, podpisanej w Genewie dnia 19 lutego 1925 roku.

z 3 lutego Nr. 5 Rok 1930

Poz. 43. Ustawa z dnia 4 marca 1929 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r., zawierającego „Prawo o ustroju sądów powszechnych" (Dz. U. R. P. z roku 1928 Nr. 12, poz. 93).

Poz. 44. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego.

Poz. 45. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku.

Na podstawie art. 8 punkty a), b), c), i e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Barwienie artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu.

§ 1. Zabrania sie barwienia:

a) mięsa, ryb, wyrobów i konserw mięsnych i rybnych oraz jelit, używanych na powłoki do wyrobów mięsnych;

b) herbaty, kawy i przypraw korzennych;

c) mleka, śmietany, śmietanki;

d) olejów jadalnych;

e) miodu pszczelnego.

§ 2. Wino, koniak, winiak, rum, arak, miód do picia, piwo i ocet mogą być barwione tylko karmelem.

§ 3. Artykuły żywności, poza wyszczególnionemi w § 1 i 2, mogą być barwione tylko barwnikami, nieszkodliwemi dla zdrowia. Ilość użytego barwnika nie może przekraczać ilości, ściśle potrzebnej do osiągnięcia właściwego zabarwienia.

§ 4. Zabrania się barwienia artykułów żywności, o ile barwienie to miałoby na celu ukrycie składu, własności (złej jakości względnie zepsucia), lub wartości odżywczej tych artykułów.

§ 5. Wyroby z ciasta (makarony, kluski i t. p.), wyroby cukiernicze, cukry, przetwory owocowe i jarzynowe, naturalne tłuszcze jadalne, wódki, likiery i napoje chłodzące, wprowadzane w obieg w oryginalnem opakowaniu

firmy wytwórcy lub hurtowego sprzedawcy,o ile są barwione, muszą być zaopatrzone w etykietę z wyraźnym napisem na niej „barwione".

Przepis ten nie dotyczy detalicznego handlu wyrobami cukierniczemi i cukrami.

§ 6. Barwnikami, nieszkodliwemi dla zdrowia, a przeznaczonemi do barwienia artykułów żywności są następujące:

A. Naturalne barwniki organiczne:

1) substancje barwiące, pochodzące z jadalnych owoców bądź z jadalnych produktów roślinnych,
2) szafran,
3) orlean (annato)
4) alkanna,
5) koszenilla i czerwień koszenillowa (karmin),
6) drzewo sandałowe,
7) orselja i pasta orseljowa,
8) chlorofil,
9) indygo naturalne oraz syntetyczne,
10) sok lukrecji,
11 karmel,
12) drzewo kampeszowe i wyciąg z niego,
13) sumak i wyciąg z niego.

B. Sztuczne barwniki organiczne:

1) **Żółcień kwaśna** = sól sodowa kwasu amidoazobenzenosulfonowego (jaune solide, Säuregelb R, Echtgelb R, G, S, Neugelb L);

2) **Chryzoidyna** = chlorowodorek dwuamidoazobenzenu (chrysoïdine G, R, I, Y);

3) **Auramina O** = chlorowodorek amidoczterometylo-para-amido-dwufenylometanu (pyoctaninum aureum)

4) **Sudan I** = benzeno-azo-β-naftol (orange G, orange fettlöslich, jaune foncé, soluble dans les graisses, sudan I tłuszczowy);

5) **Sudan G.**=anilino-azo-rezorcyna (chrysoïne insoluble, fettorange);

6) **Barwniki tłuszczowe** typu dwu-metyloanilino-azo-benzenu;

7) **Tropeolina 000 Nr. 1** = sól sodowa kwasu α-naftolo-azo-benzenosulfonowego (orange I, S, R, extra, orange de naphtol);

8) **Tartracyna** = sól sodowa kwasu 1-p-sulfoksyl-fenyl-3-karboksyl-4-p-sulfoksyl-fenyl-hydrazono-5-pyrazolonowego (jaune tartrique, tartrazine O, hydrazingelb O),

9) **Oranż L** = sól sodowa kwasu paraksylenoazo-2-naftolo-6-sulfonowego (ponceau G, brillantorange R, scharlach R, xylidin-orange, orange N, xylidinscharlach),

10) **Fuksyna** = chlorowodorek rozaniliny (rouge d'aniline, roseine, rubine, brillantfuchsin, magenta);

11) **Fuksyna kwaśna** = kwaśna sól sodowa lub wapniowa kwasu rozanilinodwusulfonowego (säurefuchsin, fuchsin S, rubin S, acid magenta);

12) **Rocealina** = sól sodowa kwasu azo-β-naftolo-α-naftyl-amino-sulfonowego (rauracienne, rouge I, rubidine, cérasine, orcelline Nr. 4, echtrot A, O, brillantrot, cardinel red);

13) **Czerwienie „bordo" i "ponso"** = produkty kondensacji kwasu β-naftolo-dwusulfonowego z dwuazonowemi związkami ksylolu i innych wyższych pochodnych benzenu (bordeaux B, L, G, R extra echtrot B, cérasine, rouge B, ponceau R, 2R, G, J, GR, brillantponceau G, xylidinscharlach, scarlet 2R, scharlachrot 4R extra, Victoriascharlach 4R extra, ponceau 6R);

14) **Kocceina nowa** = kwas 1, 4-naftylaminosulfono-azo-2, 6, 8-naftolodwusulfonowy (rouge cochenille, neucoccin, cochenillerot A, croceinscharlach 4B, X, ponceau 4R);

15) **Ponso 3 R** = sól sodowa kwasu pseudokumolo-azo-2-naftolo-3, 6-dwusulfonowego (ponceau 3R, rouge de cumidine, cumidinscharlach);

16) **Amarant** = sól sodowa kwasu naftiono-azo-2-naftolo-3, 6-dwusulfonowego (azorubine, oenanthinine, echtot D, EB, NS, azosäurerubin bordeaux, bordeaux DH, S, naphtolrot O, victoriarubin, wollrot extra, acid crimson);

17) **Erytrozyna** = sól sodowa lub potasowa czterojodofluoresceiny (pyrosine, iodéosine);

18) **Eozyna wodna** = sól sodowa lub potasowa czterobromofluoresceiny;

19) **Eozyna alkoholowa** = sól potasowa eteru etylowego czterobromofluoresceiny (éosine S, BB, spritéosin rose JB, á l'alcool, primerose, primerose á l'alcool);

20) **Floksyna P** = sól sodowa lub potasowa cztero-bromo-dwuchlorofluoresceiny phloxine, érythrosine BB, new pink);

21) **Błękit anilinowy** = chlorowodorek, siarczan lub octan trójfenylorozaniliny względnie trójfenylo-para-rozaniliny (bleu lumière, bleu de gentiane, gentianablau 6B, spritblau, spritblau S, F, C, opalblau, lichtblau);

22) **Błękit czysty wodny** = sól sodowa amonowa lub wapniowa dwuoksy-antrachinono-chinolinowa (wasserblau, bleu de chine, bleu marine);

23) **Błękit alizarynowy** = dwuoksy-antrachinono, chinolina (alizarinblau, A, F, R, AB, GW, RR, DNW).

24) **Indygotyna i karmin indygowy** = sól sodowa kwasu indygodwusulfonowego;

25) **Indulina** = pochodna sulfonowa błękitu azodwufenylowego i jej sole sodowe, (bleu solide R, 3R, bleu de Bengale, echtblau B, 6B, R, 3R, solidblau RR et B, blau, OB wasserlöslich, nigrosin wasserlöslich;

26) **Fiolet metylowy B i 2B** = chlorowodorek pięciometylo i sześciometylo-para-rozaniliny (méthylviolett V 3, violet de Paris, pariserviolett, violet 3B extra);

27) **Zieleń światłoodporna SF żółtawa**= sól sodowa kwasu dwuetylo-dwubenzylo-dwuamido-trójfenylo-karbinolo-trójsulfonowego (lichtgrün SF gelblich, veert acide JJ, säuregrün D, grünlösung);

28) **Zieleń malachitowa** = chlorowodorek czterometylo-dwu-paraamido-trójfenylo-karbinolu (vert solide B extra, LB extra, neugrün, victoriagrün, diamantgrün, echtgrün, benzalgrün).

Powyższy wykaz barwników będzie uzupełniany nowemi, nieszkodliwemi dla zdrowia, barwnikami w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

C). Barwniki nieorganiczne (farby),

o ile nie zawierają: arsenu, antymonu, baru, kadmu, chromu, rtęci, ołowiu, miedzi, cynku, cyny, uranu i pochodnych cjanowodoru.

Do barwienia artykułów żywności barwnikami, wyszczególnionemi w punktach B i C, mogą być używane tylko takie barwniki, które zostały wprowadzone w obieg zgodnie z przepisami § 7.

§ 7. Barwniki, przeznaczone do barwienia artykułów żywności, wymienione w punktach B i C § 6, mogą być wprowadzone w obieg nie inaczej, jak po uprzedniem zarejestrowaniu ich przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Celem uzyskania rejestracji wytwórcy względnie ich uprawnieni zastępcy powinni złożyć do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem Państwowego Zakładu badania żywności i przedmiotów użytku w Warszawie podanie, dołączając do niego:

1) 2 próby barwnika w ilości, wystarczającej do zbadania;

2) 10 egzemplarzy wzorów etykiet i opakowań, w jakich barwnik ma być wprowadzony w obieg w sprzedaży hurtowej i detalicznej; etykieta barwnika powinna zawierać:

a) nazwisko (firmę) wytwórcy lub uprawnionego zastępcy i jego adres,

b) adres wytwórni,

c) nazwę barwnika naukową (chemiczną, botaniczną) i handlową, jeżeli ta ostatnia ma być używana,

d) oznaczenie, że barwnik jest przeznaczony do barwienia artykułów żywności,

e) numer... i datę rejestru....,

3) deklarację o składzie barwnika,

4) opłatę za badanie.

Barwniki, zarejestrowane przy wprowadzeniu ich w obieg, powinny być zaopatrzone w etykietę, zgodną z przepisami ust. 2 i umieszczoną zarówno na zewnętrznem, jak i na bezpośredniem opakowaniu.

Rozdział 2.

Barwienie przedmiotów użytku, przeznaczonych do obiegu.

§ 8. Naczynia, przyrządy, aparaty i przybory, używane przy wyrobie, przechowywaniu, mierzeniu, ważeniu, pakowaniu i spożywaniu artykułów żywności, mogą być barwione tylko barwnikami, wyszczególnionemi w § 6, a ponadto: a) siarczanem baru oraz lakami barytowemi, niezawierającemi węglanu baru i rozpuszczalnych soli barowych, b) tlenkiem chromu, c) cynobrem, d) metalicznemi proszkami miedzi, cyny, cynku, glinu i ich stopów, e) barwnikami, niezawierającemi arsenu i ołowiu, używanemi do szkliwa naczyń, do glazury i emalji, f) barwnikami, niezawierającemi arsenu, używanemi do pokostów i lakierów.

Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają wyroby szklane, barwione w swej masie.

§ 9. Środki kosmetyczne mogą być barwione tylko barwnikami, wyszczególnionemi w § 6, zaś środki kosmetyczne do pielęgnowania skóry (mydła, szminki, maści, pudry i t. p.), ponadto: siarczanem baru, siarczkami kadmu i cynku, tlenkami chromu, cyny i cynku oraz cynobrem.

§ 10. Przeznaczone do użytku dla dzieci zabawki, obrazki, farby i wyroby kauczukowe mogą być barwione tylko barwnikami, wyszczególnionemi w § 6, a ponadto: a) siarczanem baru oraz lakami barytowemi, niezawierającemi

węglanu baru i rozpuszczalnych soli barowych, b) tlenkiem chromu, c) cynobrem, d) metalicznemi proszkami miedzi, cyny, cynku, glinu i ich stopów, e) siarczkami antymonu i kadmu, f) nierozpuszczalnemi związkami cynku, g) związkami ołowiu i manganu dla barwienia pokostów i farb olejnych, oraz h) barwnikami, używanemi do szkliwa naczyń, do glazury i emalji.

§ 11. Zabrania się barwienia:

1) tkanin odzieżowych barwnikami, szkodliwemi dla zdrowia, a w szczególności barwnikami, zawierającemi: arsen, ołów lub ich związki, kwas pikrynowy i koralinę;

2) tkanin, przeznaczonych do użytku domowego (zasłony, portjery, dywany, obicia meblowe i t. p.), tapet, obić sztucznych liści, kwiatów, masek, świec oraz innych przedmiotów użytku domowego barwnikami, zawierającemi arsen lub jego związki;

3) świeczek choinkowych — barwnikami, zawierającemi arsen lub jego związki, albo związki rtęci (cynober).

§ 12. Zabrania się używania do malowania wnętrz (ściany, sufity, podłogi, okna, drzwi i t. p.) mieszkaniowych i innych w których ludzie stale lub czasowo przebywają, farb klejowych lub wodnych, zawierających arsen lub jego związki.

§ 13. Barwniki, zawierające arsen, rtęć, ołów lub ich związki, jako techniczne zanieczyszczenie, mogą być używane w przypadkach, przewidzianych w § 11 i 12, o ile zanieczyszczenie to nie przekracza nieuniknionej normy przy powszechnie i umiejętnie stosowanych metodach produkcji.

Rozdział 3.

Postanowienia końcowe.

§ 14. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do artykułów żywności i przedmiotów użytku, sprowadzanych z zagranicy, oraz z obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje.

§ 15. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego w 6 miesięcy po ogłoszeniu, a w stosunku do postanowień § 8 — w 12 miesięcy.

Jednocześnie tracą na tym obszarze moc obowiązującą:

a) ustawa pruska z dnia 5 lipca 1887 r. o stosowaniu barwników, szkodliwych dla zdrowia, do wyrobu artykułów żywności, używek i przedmiotów użytku (Dz. U. Rz. niem. str. 277);

b) austrjackie rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 17 lipca 1906, dotyczące używania barwników i szkodliwych zdrowiu materjałów przy wyrobie artykułów żywności (wiktuałów i środków spożywczych) jak i przedmiotów do użytku, tudzież obrotu przyrządzonych w ten sposób artykułów żywności i przedmiotów do użytku (austr. Dz. U. P. Nr. 142);

c) art. art. 665 oraz 670 — 676 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zb. pr. ces. ros. T. XIII, wyd. z 1905 r.).

Poz. 46. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 1930 r. o tłumaczach przysięgłych.

Poz. 47. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 stycznia 1930 r o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 29 października 1929 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych.

Na podstawie art. 5 punkt b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) podaje się do wiadomości, że w § 10 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 582) zamiast wyrazów „(§ 18 ust. b)" powinno być: „(§ 18 ust. 6)" oraz w § 29 ust. 9 zamiast wyrazów „Postanowienia § 9, § 10 ustęp 1 i 2 i § 27 zdanie pierwsze" powinno być: „Postanowienia § 9, § 10 ust. 1 i 2, § 23 i § 27 zdanie pierwsze".

---

z 4 lutego Nr. 6 Rok 1930

Poz. 48. Ustawa z dnia 16 stycznia 1930 r. w sprawie ratyfikacji konwencji w sprawie niewolnictwa, podpisanej w Genewie dnia 25 września 1926 r.

Poz. 49. Ustawa z dnia 1 lutego 1930 r. o dodatkowych kredytach na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r.

Poz. 50. Ustawa z dnia 1 lutego 1930 r. o dodatkowym kredycie na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na uregulowanie zaległych należności z tytułu wykonanych robót przy budowie nowej sali sejmowej oraz Domu dla Posłów i Senatorów.

Poz. 51. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. w sprawie odstąpienia gminie m. st. Warszawy na cele rozbudowy miasta gruntów państwowych, położonych w dzielnicy mieszkaniowej II na polach Bielańskich w Warszawie.

Poz. 52. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1930 r. w przedmiocie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za lata 1927 i 1928.

Poz. 53. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 20 stycznia 1930 r. zmieniające wykazy wybrzeży oraz portów i zimowisk, za których użytkowanie mają być pobierane opłaty.

z 11 lutego Nr. 7 Rok 1930

Poz. 54. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych sędziów i prokuratorów oraz wojskowych.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. W paragrafie 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) dodaje się nowy końcowy ustęp o następującem brzmieniu: „Władza zarządzająca podróż służbową może przyznać osobom, pobierającym uposażenie według grupy VI i wyżej, oraz sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy A i wyżej, zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów użycia jednego miejsca w wozie sypialnym, klasy przysługującej danej osobie, jeżeli podróż koleją trwa dłużej niż sześć godzin między 21 a 6 godziną, a zarazem podróż służbowa ma charakter nagły i zachodzi konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych. Nie dotyczy to Marszałka Polski, Prezesa Rady Ministrów, Ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, którym w każdym wypadku podróży służbowej przysługuje prawo użycia całego przedziału sypialnego w wozie sypialnym. Zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym winien się odbywać na podstawie dołączenia do rachunku kosztów podróży oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca względnie przedziału w wozie sypialnym".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 55. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 stycznia 1930 r. w sprawie ceł wywozowych na drewno osikowe.

Poz. 56. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 28 stycznia 1930 r. w sprawie cła wywozowego od makuchów.

Poz. 57. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1930 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

Na zasadzie art. 1 i 4 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672), art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) oraz zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1928 r. o przekazaniu wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzyj Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 841) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Opłaty za paszporty na wyjazd zagranicę z terminem ważności do jednego roku wynoszą:

a) za paszport, uprawniający do jednorazowego wyjazdu zagranicę, względnie za każde zezwolenie na ponowny wyjazd . . . . zł. 100

b) za paszport, uprawniający do wielokrotnych wyjazdów zagranicę . . . . „ 250

c) za paszport ulgowy, uprawniający do jednorazowego wyjazdu zagranicę w celach przewidzianych w art. 2 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r., względnie za każde ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd . . . . . . „ 25

d) za paszport ulgowy, uprawniający do wielokrotnych wyjazdów zagranicę w celach o których mowa pod c) . . . . . . „ 150

e) za paszport ulgowy uprawniający do jednorazowego wyjazdu zagranicę w celach, przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. względnie za każde ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd . . . . . „ 20 — zł. 150

f) za paszport ulgowy, uprawniający do wielokrotnych wyjazdów zagranicę w celach, o których mowa pod e), lub wydawany na zasadzie § 8 . . . „ 100

g) za paszport w celach żeglarskich (§ 3) . . . . „ 3

2) paszporty, wystawiane emigrantom (w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji — Dz. U.R. P. Nr. 89, poz. 799) przez powiatowe władze administracji ogólnej na mocy zaświadczeń, wydawanych przez Urząd Emigracyjny, ekspozytury tegoż Urzędu lub państwowe urzędy pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (komunalne urzędy pośrednictwa pracy w województwie śląskiem) są bezpłatne.

§ 2. Opłaty ulgowe, przewidziane w § 1 ust. 1 punkt c. i d. będą stosowane przez powiatowe władze administracji ogólnej po stwierdzeniu potrzeby wyjazdu w celach handlowych lub przemysłowych.

§ 3. 1) Opłaty ulgowe, przewidziane w § 1 ust. 1 punkt g), będą pobierane przez powiatowe władze administracji ogólnej tylko od:

a) żeglarzy, o ile pływają na statkach zapisanych w przystaniach, znajdujących się na obszarze Państwa Polskiego i ich rodzin, mieszkających stale na tych statkach oraz niezbędnej załogi,

b) pilotów, zatrudnionych na statkach obcokrajowych, o ile posiadają legitymację na prawo wykonywania tego zawodu, wystawioną przez polskie urzędy wodne (zarządy dróg wodnych i inspekcje dróg wodnych),

na podstawie zaświadczeń, wystawianych przez właściwe urzędy wodne (zarządy dróg wodnych i inspekcje dróg wodnych), stwierdzających prawo do ulgi.

2) Wydane za powyższą opłatą paszporty upoważniać będą ich posiadaczy do wielokrotnego przekraczania granicy drogą wodną i dwukrotnego na innej drodze.

3) Przepisy niniejszego paragrafu nie naruszają postanowień uregulowanych umowami międzynarodowemi.

§ 4. 1) Opłaty ulgowe, przewidziane w § 1 ustęp 1 punkt e) będą stosowane przez powiatowe władze administracji ogólnej względem osób, udających się zagranicę w celach:

a) kształcenia się w szkołach średnich ogólnokształcących, zawodowych i wyższych, na podstawie dowodów stwierdzających przyjęcie do danego zakładu lub studjowania w danym zakładzie, względnie dowodu, uzależniającego przyjęcie od osobistego zgłoszenia się,

b) prowadzenia badań naukowych na podstawie zaświadczeń władz i instytucyj państwowych, organizacyj naukowych lub naukowo-zawodowych,

c) leczenia się, o ile dana osoba przedstawia zaświadczenie, stwierdzające konieczność przeprowadzenia kuracji zagranicą, wystawione: przez lekarza powiatowego lub też o ile chodzi o osoby wojskowe w czynnej służbie komisyjnie przez szpital wojskowy, a potwierdzone przez szefa sanitarnego okręgu, a powiatowa władza administracji ogólnej w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym stwierdzi jej niezamożność,

d) towarzyszenia niezamożnej osobie chorej, o ile konieczność opieki w podróży jest stwierdzona przez lekarza powiatowego względnie dla osób wojskowych w czynnej służbie, jak wyżej pod c),

e) uczestniczenia w zebraniach międzynarodowych, zawodach sportowych, zjazdach naukowych i t. p. na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Skarbu,

f) społecznych, o ile osoby te delegowane są przez instytucje państwowe lub samorządowe.

2) Osoby wymienione w ust. 1 punkt a), b), e) i f) mogą być również zupełnie zwolnione od opłat paszportowych według uznania wojewody (Komisarza Rządu) w porozumieniu z prezesem izby skarbowej.

§ 5. 1) W razie bezwzględnej konieczności wyjazdu niezamożnych osób w sprawach famlijnych, majątkowych lub innych bardzo ważnych osobistych, może im być po stwierdzeniu niezamożności (w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym), przyznana przez powiatowe władze administracji ogólnej ulga w opłacie, przewidziana w § 1 ust. 1 punkt e), a nawet w wyjątkowych warunkach mogą być zupełnie zwolnione od opłaty.

2) Jeżeli wyjazd jest nagłym, powiatowa władza administracji ogólnej może przyznać warunkowo ulgę wymienioną w ustępie 1-szym z tem, że w razie późniejszego stwierdzenia, iż osoba wyjeżdżająca nie jest niezamożną, winna ona będzie w terminie 3-tygodniowym po powrocie z zagranicy uiścić opłatę do wysokości wymienionej w § 1 ust. 1 punkt a).

§ 6. Osobom, udającym się zagranicę służbowo, na skutek polecenia przełożonej władzy państwowej, powiatowe władze admini-

stracji ogólnej wystawią w trybie przyśpieszonym bezpłatnie paszporty, uprawniające do jednorazowych względnie wielokrotnych wyjazdów zagranicę.

§ 7. 1) Cudzoziemcy, którzy wyjeżdżają z Rzeczypospolitej na podstawie dokumentów wystawianych przez polskie władze państwowe a uprawniających tylko do wyjazdu, wolni są od opłat, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu.

2) We wszystkich innych wypadkach stosują się do cudzoziemców, wyjeżdżających zagranicę na podstawie dokumentów, wystawionych przez polskie władze państwowe, przepisy o opłatach, przewidziane w niniejszem rozporządzeniu.

§ 8. W wypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie powiatowe władze administracji ogólnej będą mogły, chociażby strona nie mogła zadośćuczynić wszystkim wymogom przez niniejsze rozporządzenie przewidzianym, pobrać na podstawie decyzji wojewody (Komisarza Rządu) w porozumieniu z prezesem odnośnej izby skarbowej za paszporty, uprawniające do jednorazowego lub wielokrotnego wyjazdu zagranicę ulgową opłatę w wysokości zł. 20 względnie zł. 100, a nawet zupełnie zwolnić od opłaty za paszport.

§ 9. Wojewoda (Komisarz Rządu) może zwrócić opłatę za niewykorzystany w terminie ważności paszport zagraniczny, o ile strona udowodni, iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi, względnie różnicę między opłatą normalną a ulgową, o ile ulga zostanie później przez władze przyznana.

§ 10. Niewykorzystany w terminie ważności paszport może być bez dodatkowej opłaty przedłużony przez powiatową władzę administracji ogólnej, o ile posiadacz jego udowodni iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi.

§ 11. Poza opłatami, przewidzianemi niniejszem rozporządzeniem, opłatami na koszta blankietów paszportowych oraz opłatami stemplowemi od podań i załączników, nie wolno pobierać żadnych innych opłat na jakikolwiek cel przy wydawaniu paszportów.

§ 12. Uiszczoną w myśl niniejszego rozporządzenia opłatę należy uwidocznić na paszporcie.

§ 13. Przy przedłużaniu paszportów należy pobierać takie same opłaty, jak przy wystawianiu nowego paszportu.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14-tu dni od dnia ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1928 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 191).

Poz. 58. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 stycznia 1930 r. w sprawie przystąpienia Włoch wraz z kolonjami do konwencji międzynarodowej, dotyczącej opjum, podpisanej w Genewie dnia 19 lutego 1925 r.

Poz. 59. Obwieszczenie Ministra Komunikacji, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 listopada 1929 roku o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 26 sierpnia 1929 r., wydanem w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej o zakresie opieki lekarskiej i środków leczniczych dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 30 stycznia Nr. 24 Rok 1930

Pismo P. Prezydenta Rzeczypospolitej do Pana Stanisława Cara, zwalniające Go ze stanowiska Generalnego Komisarza Wyborczego.

Pismo P. Prezydenta Rzeczypospolitej do Pana Feliksa Dutkiewicza, Kierownika Ministerstwa Sprawiedliwości, zwalniające Go ze stanowiska Zastępcy Generalnego Komisarza Wyborczego.

Pismo P. Prezydenta Rzeczypospolitej do Pana Stanisława Giżyckiego, Sędziego Sądu Najwyższego o mianowaniu Go Generalnym Komisarzem Wyborczym.

Pismo P. Prezydenta Rzeczypospolitej do Pana Władysława Kaczyńskiego, Sędziego Sądu Najwyższego o mianowaniu Go Zastępcą Generalnego Komisarza Wyborczego.

z 31 stycznia Nr. 25 Rok 1930

Poz. 43. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1930 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 44. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy dla robotników rolnych na terenie województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, z wyłączeniem powiatów: Tar-

nobrzeg, Kolbuszowa, Nisko, Rzeszów, Łańcut, Przeworsk, Brzozów, Jarosław, Sanok, Strzyżów i Krosno.

z 1 lutego Nr. 26 Rok 1930

Poz. 45. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 46. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 3 lutego Nr. 27 Rok 1930

Poz. 47. Obwieszczenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie.

z 4 lutego Nr. 28 Rok 1930

z 5 lutego Nr. 29 Rok 1930

Poz. 48. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 grudnia 1929 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Komunikacji o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad mieniem Spółki Akcyjnej „Pierwsze Towarzystwo Kolei Dojazdowych w Rosji".

Poz. 49. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych.

z 6 lutego Nr. 30 Rok 1930

Poz. 50. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy dla dojarek, stale zatrudnionych dziennych robotników rolnych i dla sezonowych robotników rolnych na terenie województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, z wyłączeniem powiatów: Tarnobrzeg, Kolbuszowa, Nisko, Rzeszów, Łańcut, Przeworsk, Brzozów, Jarosław, Sanok, Strzyżów i Krosno.

z 7 lutego Nr. 31 Rok 1930

Poz. 51. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 52. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 53. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia Urzędów Celnych w Zaleszczykach i Jasienowie Polnym.

z 8 lutego Nr. 32 Rok 1930

Poz. 54. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r., w sprawie wywłaszczenia gruntów dla budowy strzelnicy wojskowej w Zbrudzewie, w powiecie śremskim, w województwie poznańskiem.

z 10 lutego Nr. 33 Rok 1930

Poz. 55. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 56. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 57. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 58. Postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1930 r. o przekazaniu starostom grodzkim w miastach Bydgoszczy, Gnieźnie, Grudziądzu, Inowrocławiu i Toruniu niektórych czynności miejscowej władzy policyjnej.

Na podstawie § 2 ustawy z dnia 11 marca 1850 r. o administracji policji (Zb. u. pr. str. 265) postanawiam, co następuje:

§ 1.

Z kompetencji miejscowej władzy policyjnej w miastach Bydgoszczy, Gnieźnie, Grudziądzu, Inowrocławiu i Toruniu wydziela się i przekazuje się odnośnym miejscowym starostom grodzkim następujące sprawy:

1) sprawy utrzymania bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego na drogach, ulicach i placach publicznych, jak również w miejscach publicznych;

2) sprawy nadzoru nad lokalami publicznami oraz ustalanie godziny policyjnej;

3) sprawy stowarzyszeń, zgromadzeń i wieców, sprawy widowiskowe oraz cenzury teatralnej;

4) sprawy kwest publicznych;

5) sprawy policji kryminalnej;

6) sprawy policji obyczajowej;

7) sprawy broni oraz materjałów wybuchowych i łatwopalnych.

§ 2.

Wykonanie niniejszego postanowienia porucza się wojewodom poznańskiemu i pomorskiemu, każdemu w zakresie jego terytorjalnej właściwości.

§ 3.

Postanowienie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 11 lutego Nr. 34 Rok 1930

Poz. 59. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 lutego 1930 r., w sprawie utworzenia ekspozytury celnej na lotnisku w Warszawie.

Poz. 60. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1930 r., o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powinna zakupić z produkcji krajowej w okresie kampanji gorzelniczej 1930/31 r.

z 12 lutego Nr. 35 Rok 1930

Poz. 61. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 lutego 1930 r. w sprawie uchylenia zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1925 r. o wywłaszczeniu gruntu, przeznaczonego pod budowę strzelnicy szkolnej dla garnizonu Grodno.

Poz. 62. Okólnik L. D. IV. 1964/3/29 z dnia 29 stycznia 1930 r. w sprawie wykazu zakładów angielskich, uprawnionych do wystawiania certyfikatów na stal szlachetną.

z 13 lutego Nr. 36 Rok 1930

z 14 lutego Nr. 37 Rok 1930

Poz. 63. Uchwała Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. o utworzeniu Komitetu Meljoracyjnego.

z 15 lutego Nr. 38 Rok 1930

Poz. 64. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego w sprawie uprawnienia przemysłu okrężnego w Radzynie.

Poz. 65. Wypis uchwały Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 21-go października 1929 r.

III.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

25.

ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r.

w sprawie składu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w okresie trzechletnim 1928/31.

Uzupełniając na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 165) zarządzenie z dnia 20 lipca 1928 r. Nr. OP. 4001/2. R. 28 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4 dział III p. 1), zmienione względnie uzupełnione zarządzeniami z dn. 27 marca 1929 r. Nr. OP. 4001/4. R. 29 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4 dział IV poz. 91) i z dn. 21 maja 1929 r. Nr. OP. 4001/4 U. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 8 dział IV poz. 155), mianuję na resztę bieżącego okresu trzechletniego członkami Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych radców ministerjalnych: Tadeusza Teligę, Bolesława Brodowskiego, Stefana Jacuka, Dr. Andrzeja Zawadzkiego, Jana Bacha, Stefana Stosyka, Dr. Marcina Wyród-Przyborowskiego, Mieczysława Inesa, Jerzego Kowalczewskiego, Stanisława Maltzego, Piotra Typiaka, Dr. Leonarda Kowarskiego i Dr. Stanisława Tubiasza.

(OP. 4001/5. R.) *(—) Henryk Józewski*
Minister

26.

ZARZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lutego 1930 r.

o ustanowieniu zastępców rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Zmieniając, względnie uzupełniając zarządzenia: z dnia 20 lipca 1928 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 4 strona 21), z dnia 27 marca 1929 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 4, strona 14) oraz z dnia 21 maja 1929 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8 str. 65) w części dotyczące ustanowienia rzecznika i zastępców rzecznika dyscyplinarnego.

I. Ustanawiam zastępcami rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscypli-

narnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, na zasadzie § 7 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 15 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 990), prowizorycznego radcę ministerjalnego Jana Ochmana oraz referendarzy Ottona Stabrowskiego i Wacława Brzezińskiego.

II. Zwalniam od funkcyj zastępców rzecznika dyscyplinarnego radcę ministerjalnego Jana Szumiela oraz naczelnika wydziału D-ra Zygmunta Robla.

(OP. 7326/2) *(-) Henryk Józewski*
Minister

IV.

Okólniki
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

27.

Okólnik Nr. 12
z 27 stycznia 1930 r.

(Z. Z. 7809/29) w sprawie centralnych zakładów leczniczo-wychowawczych dla dzieci, chorych na jaglicę.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 239 z 28. X.29 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia co następuje:

Wobec zmniejszenia się zachorowań na jaglicę wśród dzieci w zakładach opiekuńczych obniżyła się również frekwencja chorych na jaglicę w specjalnych zakładach leczniczo-wychowawczych i izolacyjnych, przeznaczonych dla odosobnienia i leczenia dzieci, chorych na jaglicę. W obecnych warunkach okazuje się już rzeczą niecelową utrzymywanie większej liczby tego rodzaju zakładów i dlatego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych postanowiło dążyć do likwidacji zakładów lokalnych małych, przeważnie źle urządzonych i nieodpowiadających wymaganiom leczniczo - organizacyjnym (okólnik Nr. 120/27), a natomiast zorganizować dla dzieci chorych na jaglicę z całej Polski centralne duże zakłady leczniczo-wychowawcze.

Jako Zakład centralny dla leczenia dziewcząt, chorych na jaglicę, zostaje uznany Zakład leczniczo-wychowawczy U. J. w Witkowicach pod Krakowem, który posiada należytą organizację i urządzenia dla zapewnienia chorym sanatoryjnego leczenia oraz należytej opieki i wychowania.

Na zakład centralny dla chłopców, chorych na jaglicę, zostaje prowizorycznie przeznączony zakład leczniczo-wychowawczy w Częstochowie do czasu zorganizowania nowego zakładu, któryby bardziej odpowiadał temu przeznaczeniu.

W związku z powyższem Pan Wojewoda zechce spowodować, aby, poczynając od dnia 1. II. 1930 r.:

a) wszystkie dzieci, chore na jaglicę, z zakładów opiekuńczych były odsyłane dla leczenia i izolowania wyłącznie tylko do wyznaczonych wyżej dwóch zakładów centralnych,

b) aby do lokalnych zakładów izolacyjnych, nieposiadających należytych warunków, nie kierowano na leczenie nowych chorych.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że, poczynając od dnia 1. IV. 1930 r:, zostanie wstrzymana dalsza wypłata zapomóg na koszty leczenia dzieci, przebywających w zakładach lokalnych, przyznana w myśl ust. II okólnika Nr. 239/29, i że w następnym roku budżetowym będą wypłacane jedynie zapomogi na leczenie w zakładach centralnych w rozmiarach dotychczasowych, t. j.

a) po 0,50 lub 1 zł. na dzień leczenia w centralnym zakładzie w Witkowicach, i

b) po 30 gr. na dzień leczenia w Zakładzie w Częstochowie z tem zaznaczeniem, że ta ostatnia zapomoga ewentualnie będzie podwyższona:

Wreszcie zaznacza się, że w związku z powyższem zarządzeniem odsyłania wszystkich dzieci, chorych na jaglicę, do centralnych zakładów leczniczo-wychowawczych, często znacznie oddalonych od miejsca pobytu chorego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważnia Panów Wojewodów do przyznawania opiekunom chorych (instytucjom opiekuńczym, związkom komunalnym) zapomóg na pokrycie kosztów przewozu chorych z kredytów, jakie na ten cel zostaną oddane do dyspozycji Panów Wojewodów. W związku z tem Panowie Wojewodowie do zapotrzebowania miesięcznych kredytów w dz. 3 rozdz. 1 § 12 poz. 1 zechcą zgłaszać motywowane wnioski.

28

Okólnik Nr. 13

z 24 stycznia 1930 r.

(SG 40/2.) w sprawie zwolnienia od podatku od kapitałów i rent wkładów komunalnych kas oszczędności, lokowanych w bankach państwowych i komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów, Magistratu m. st. Warszawy, Komunalnego Związku Kredytowego m. Poznania, Związku Polskich Kas Oszczędności m. Lwowa, Związku Miejskich i Powiatowych Kas Oszczędności w Warszawie

przesyła się do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 5630/2/29.
Warszawa,
dnia 11 stycznia 1930 r.

Odpis

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R, P. Nr. 38, poz. 339) i rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 424) komunalne kasy oszczędności zmuszone zostały lokować wszystkie rozporządzaine fundusze (poza funduszami, które winny być lokowane w papierach pupilarnych) tylko w bankach państwowych i komunalnych, w których oprocentowanie jest niższe, niż w bankach prywatnych, a również niższe niż kasy te płacą od wkładów swoim klijentom.

Wobec powyższego stanu rzeczy oraz biorąc pod uwagę, że lokowane przez komunalne kasy sumy nie stanowią ich własnych funduszów, lecz przeważnie oszczędności osób trzecich, od których już raz został opłacony podatek od kapitałów i rent, przynajmniej od tej części, która składa się z wkładów przewyższających zł. 5.000 na jedną osobę i że działalność kas komunalnych nosi charakter poniekąd społeczny, Ministerstwo Skarbu zwalnia ze względów słuszności na podstawie art. 53 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517) od podatku od kapitałów i rent, wkłady komunalnych kas oszczędności miejskich i powiatowych w Banku Polskim, bankach państwowych i komunalnych, Pocztowej Kasie Oszczędności i komunalnych kasach oszczędności, poczynając od 1 lipca 1929 r.

(—) *Ignacy Matuszewski*
Kierownik Ministerstwa Skarbu

29.

Okólnik Nr. 14

z 11 stycznia 1930 r.

(AP. 1485/1) w sprawie pobierania datków od stron

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że zdarzają się wypadki, iż władze administracji ogólnej przy sposobności spełniania czynności urzędowych np. przy wydawaniu paszportów, kart na broń i t. p. pobierają od stron dobrowolne datki na cele społeczne i humanitarne, a nawet uzależniają wykonanie tej czynności urzędowej od przedstawienia dowodu uiszczenia opłaty na powyższe cele.

Ponieważ postępowanie takie daje powód do uzasadnionych skarg i zażaleń zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) zwrócić uwagę podległym władzom, że pobieranie jakichkolwiek opłat dodatkowych, nie opartych na obowiązujących przepisach, jest niedopuszczalne i winno być bezwzględnie zaniechane.

30.

Okólnik Nr. 15

z 30 stycznia 1930 r.

(AA. 212/4.) w sprawie współdziałania urzędów pocztowych z władzami admin. ogólnej przy zajmowaniu druków.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i odpowiedniego stosowania okólnik Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 19.XI. 1929 roku Nr. 4550/V w sprawie współdziałania urzędów pocztowych z władzami administracyjnemi przy zajmowaniu druków.

MINISTERSTWO
POCZT I TELEGRAFÓW
Nr. 4550 V.
Warszawa,
dnia 19 listopada 1929 r.

W sprawie współdziałania urzędów pocztowych z władzami administracyjnemi przy zajmowaniu druków.

Do

Dyrekcji Poczt i Telegrafów 1) w Warszawie 2) w Lublinie 3) w Wilnie 4) we Lwowie 5) w Krakowie 6) w Katowicach 7) w Poznaniu 8) w Bydgoszczy.

Celem ujednostajnienia postępowania urzędów pocztowych z władzami administracji ogólnej przy zajmowaniu druków, Ministerstwo Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych wydaje załączony okólnik który Dyrekcja poda bez zmian urzędom pocztowym do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Okólnik wydany swego czasu w tej sprawie przez Dyrekcję we własnym zakresie poleca się Dyrekcji unieważnić.

Zauważa się, że równocześnie Ministerstwo Poczt i Telegrafów odnosi się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o podanie wymienionego okólnika do wiadomości podległym organom.

Dyrektor Departamentu

Współdziałanie urzędów pocztowych z władzami administracyjnemi przy zajmowaniu druków.

Według art. 73 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie prasowem z dnia 10.V. 1927 r. umieszczonem w Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 1 z 1928 r. władza administracyjna (Województwo, starostwo, względnie organa policji państwowej na zlecenie władzy administracyjnej) może dokonywać zajęcia druków (czasopism) na poczęcie bez zarządzenia sądu lub prokuratora tylko w wypadku, jeżeli druk nie został nadany w liście zamkniętym. Zajęcie zaś druków na poczcie z listów zamkniętych jest dozwolone tylko na mocy zarządzenia sądu lub prokuratora. Z chwilą otrzymania zawiadomienia władz administracyjnych o zajęciu druków — czasopism winny urzędy (agencje) pocztowe natychmiast wstrzymać dalszą wysyłkę względnie doręczanie zajętych druków — czasopism, zatrzymane zaś egzemplarze przechować pod zamknięciem do dyspozycji władzy administracyjnej. Z wyrazu „zajęcie“ wynika, że władza administracyjna jest uprawniona do zabrania zajętych druków w swoje posiadanie.

W razie zatem zabierania zajętych druków winna władza administracyjna wystawić urzędowi (agencji) pocztowemu odpowiednie poświadczenie z wymienieniem ilości zabranego druku. Jeżeli zaś władza administracyjna zabiera tylko jeden egzemplarz zajętego druku—czasopisma, pozostałe egzemplarze zajętego druku winny być przechowane osobno pod zamknięciem pod bezpośrednim nadzorem naczelnika (kierownika) urzędu (agencji) pocztowego, względnie wyznaczonego przez niego specjalnego urzędnika, odpowiedzialnego za wykluczenie dostępu innych osób (chociażby z personelu pocztowego) do zajętych druków.

Pozostawione przez władze administracyjne na poczcie dalsze egzemplarze zajętego druku (czasopisma) nie mogą być doręczane ani adresatowi ani nadawcy przed otrzymaniem odpowiedniego zawiadomienia władzy administracyjnej, która zajęła druk.

Gdy po upływie czternastu dni od dnia zarządzenia zajęcia przez władzę administracyjną urząd (agencja) pocztowy nie otrzyma od władzy administracyjnej, która zajęła druk (czasopismo) żadnego zawiadomienia co do postępowania z pozostawionemi w urzędzie (agencji) poczt. zajętemi drukami (czasopismami), winny urzędy (agencje) pocztowe zwrócić się do tej władzy administracyjnej z zapytaniem co do dalszego losu przechowywanych egzemplarzy.

Nadmienia się przytem, że ze względu na bezwzględną konieczność śpiesznego działania wszystkich władz i urzędów państwowych przy zajęciu druków względnie czasopism winny urzędy (agencje) pocztowe uwzględniać zawiadomienia władz administracyjnych, podane urzędom (agencjom) pocztowym nawet w drodze telefonicznej z tem, że zawiadomienia telefoniczne potwierdzone zostaną bez zwłoki pisemnie. O ile do 24 godzin władza administracyjna, która wydała telefoniczne zarządzenie zajęcia, nie doręczy naczelnikowi urzędu pocztowego (agencji) pisemnego zarządzenia, winien naczelnik urzędu zwrócić się osobiście do tej władzy o pisemne potwierdzenie zajęcia.

Nr. 4550/V z dnia 19 listopada 1929 r.

31

Okólnik Nr. 16

z 7 lutego 1930 r.

(Ol. 150 3.) w sprawie księgozbiorów wydziałowych i departamentowych.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I—V i Naczelników Wydziałów.

W związku z okólnikiem Nr. 100 z dnia 2. V. 1929 (Ol. 150/1) proszę Pana Dyrektora

(Naczelnika) o wydanie następujących zarządzeń, odnoszących się do bibljotek departamentowych (bibljotek wydziałowych).

1. W skład księgozbiorów departamentowych i wydziałowych powinny wejść wszystkie czasopisma i książki wymienione w p. 2 okólnika Nr. 100. Książki i czasopisma te powinny być zapisane do książki inwentarzowej (nazwanej w p. 6 okólnika Nr. 100 książką katalogową), której egzemplarz znajduje się w posiadaniu bibljoteki departamentowej (wydziałowej), za numerem kolejnym. Książki inwentarzowe zostaną niebawem przesznurowane i opieczętowane przez urzędnika bibljoteki centrali na miejscu w wydziałach i powierzone za pokwitowaniem urzędnikowi, któremu poruczono prowadzenie bibljoteki departamentowej (wydziałowej). Kwitujący odbiór książki inwentarzowej, tem samem zostaje obarczony odpowiedzialnością za wszystkie książki w inwentarzu zapisane. — Książki zapisywać należy w miarę ich napływania do wydziału, *czasopisma* w miarę oprawiania w oddzielne tomy roczników lub półroczników. Książki i czasopisma zapisane do inwentarza powinny być opieczętowane *pieczęcią księgozbioru wydziałowego (departamentowego)*. Pieczęcie takie dostarczy bibljoteka centralna.

Nie podlegają zapisaniu do inwentarza księgozbioru departamentowego (wydziałowego) książki i roczniki czasopism, stanowiące własność bibljoteki centralnej i opatrzone pieczęcią okrągłą bibljoteki centralnej.

Zapisu *całej* zawartości księgozbioru departamentowego (wydziałowego) do książki inwentarzowej należy *dokonać bezzwłocznie*. Okólnik Nr. 100 przewidywał termin do *1.VI 1929 r.*, dotąd jednak, jak to sprawdziła kontrola ze strony bibljoteki centralnej, wiele wydziałów książki inwentarzowej nie wypełniło.

Czasopisma jakie departament (wydział) otrzymywał w r. 1929 na stałe od bibljoteki centralnej i jakie zamierza kolekcjonować, a także czasopisma urzędowe; w stosownej ilości kompletów — powinny być skompletowane i przesłane do Intendentury do oprawy do dnia 15.II. 1930 — ze względu na konieczność oprawienia ich za tegoroczne sumy budżetowe. — Czasopisma otrzymane w r. 1929, których wydział (departament) kolekcjonować nie zamierza, powinny być uporządkowane w/g numerów i zwrócone bibljotece centralnej. — W książce inwentarzowej bibljotek departamentowych i wydziałowych — prowadzącemu ją nie wolno dokonywać żadnych skreśleń, a o ile książki zapisane do inwentarza ulegają przekazaniu do bibljoteki centrali — skreślenia ich dokonywuje urzędnik bibljoteki centrali, podpisując się w książce inwentarzowej i notując numer pod jakim książkę zapisano w inwentarzu bibljoteki centrali.

2. Zawartość kięgozbioru departamentowego (wydziałowego) przeznaczona jest do użytku wszystkich urzędników departamentu, którym książki i czasopisma mogą być wypożyczane. Warunki wypożyczania, ewent. notatki i t. d. pozostawia się do uznania poszczególnych departamentów (wydziałów) z tym warunkiem, *iż za całość księgozbioru odpowiada urzędnik, któremu w departamencie (wydziale) powierzono prowadzenie bibljoteki*. Za najpraktyczniejszy i najprostszy sposób notowania wypożyczeń — należy uważać wkładanie na miejsce pożyczonej książki pokwitowania urzędnika, który ją pożyczył.

Na przyszłość książki nabywane na żądanie departamentu (wydziału) z funduszy bibljotecznych, (za pośrednictwem Wydziału Ol) będą katalogowane w bibljotece centralnej, a następnie wypożyczane imiennie jednemu z urzędników departamentu (wydziału) za pokwitowaniem, na pewien ustalony okres czasu lub w razie konieczności na stałe. Książki takie, oczywiście, do składu księgozbioru wydziałowego (departamentowego) nie wchodzą i inwentaryzowane być nie potrzebują.

32.

Okólnik Nr. 17

z dnia 11 lutego 1930 r.

(SS. 4909/1) o administracyjnym toku instancyj przy rozpatrywaniu protestów wyborczych.

Do

P. P. Wojewodów w Krakowie, Lwowie, Tarnopolu i Stanisławowie.

Z przedkładanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych odpisów decyzyj P. P. Wojewodów, wydawanych po rozpatrzeniu zarzutów przeciw postępowaniu przy wyborach do rad gmin wiejskich i miejskich, wynika, że decyzje te traktowane są jako ostateczne w administracyjnym toku instancyj.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

§ 31 ordynacji wyborczej gminnej z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 9) obowiązującej wszystkie gminy b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, postanawiał, że „zarzuty przeciw postępowaniu przy wyborach mają być w przeciągu dni ośmiu po ukończeniu wyborów wniesione do naczelnika gminy, który w przeciągu dni trzech winien je przedłożyć namiestnictwu (województwu) do ostatecznego rozstrzygnięcia".

Paragraf powyższy w części przyznającej Wojewodzie atrybut ostatecznego rozstrzygania, został zniesiony przez art. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1923 r. w sprawie środków prawnych od orzeczeń władz administracyjnych (Dz. U. R.

P. Nr. 91, poz. 712), a następnie przez art. 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Ponieważ po dniu wejścia w życie przytoczonej ustawy z dnia 1 sierpnia 1923 r. (to jest po dniu 14 września 1923 r.) nie ukazał się żaden akt ustawodawczy, wzgl. mający moc ustawy, zawierający odmienne postanowienia w sprawie toku odwołań od decyzji głównej— należy przyjąć, że od orzeczeń wydanych w omawianych sprawach w instancji pierwszej przez władze administracyjne II-ej instancji, służy odwołanie do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Z powyższych wyjaśnień wynika, że omawiane decyzje P. P. Wojewodów, wydawane w pierwszej instancji w sprawach zarzutów przeciw postępowaniu przy wyborach gminnych, winny być zaopatrywane w klauzulę odwoławczą o brzmieniu odpowiadającem postanowieniu art. 82 wymienionego poprzednio rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22 marca 1928 r.

33.

Okólnik Nr. 18

z dnia 10 lutego 1930 r.

(SF. 310/2) w sprawie poboru podatku od broni myśliwskiej.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego)

W sprawie wymienionej w nagłówku, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i właściwego stosowania następującą sentencję wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 2.XII. 29 r. L. Rej. 1515/28:

Najwyższy Trybunał Administracyjny zważywszy:

1) że wykonywanie prawa polowania nie jest możliwe bez jednoczesnego posiadania broni myśliwskiej,

2) że zatem w opodatkowaniu prawa polowania mieści się również opodatkowanie broni myśliwskiej, koniecznej do polowania na danym terenie —

uznał:

1) iż opodatkowanie, jako przedmiotu zbytku broni myśliwskiej, służącej do wykonywania prawa polowania, od którego pobierany jest już podatek, byłoby opodatkowaniem powtórnem, które w myśl punktu 2 art. 21 ust. z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) jest wzbronione,

2) iż broń myśliwska posiadana przez właścicieli prawa polowania ponad konieczne potrzeby, jako też wszelka broń myśliwska posiadana przez osoby, które prawa polowania nie posiadają, opodatkowaniu jako przedmiot zbytku podlegać może.

Treść powyższego zechce Pan Wojewoda podać do wiadomości zarządów powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich, położonym na terenie podległego Panu Województwa ewentualnie w drodze opublikowania w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

34.

Okólnik Nr. 19.

z dnia 12 lutego 1930 r.

(SF. 255/2) o pobieraniu odsetek i kar za zwłokę przez związki komunalne.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego).

Jeden z P. P. Wojewodów zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z zapytaniem, czy — wobec postanowień art. 56 ustawy z dn. 11.VIII. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) w związku z ustawą z dn. 31.VII 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zastosowaną do danin komunalnych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17.V. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401) — związki komunalne *mogą pobierać* odsetki za odroczenie kary za zwłokę i koszty egzekucyjne przy ściąganiu danin komunalnych, czy też odsetki te, kary za zwłokę i koszty egzekucyjne *muszą pobierać.*

Wątpliwość powyższa powstała na tle interpretacji wymienionego wyżej art. 56 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. oraz art. art. 2, 3 i 7 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r.

Wedle bowiem art. 56 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych „w razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych związki komunalne *mogą pobierać* odsetki i kary za zwłokę oraz koszty egzekucyjne....", z czego należałoby wnioskować, że związki komunalne mają prawo pobierać wspomniane odsetki, kary i koszty, nie mają jednak obowiązku ich pobierania od wszystkich płatników; natomiast wedle art. art. 2, 3 i 7 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. kary za zwłokę, odsetki za odroczenie i koszty egzekucyjne *„pobiera się"*, co nie może być rozumiane inaczej, jak, że wymienione należności dolicza się do odnośnych zaległości automatycznie, czyli, że należności te muszą być pobierane.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Rozwinięta wyżej interpretacja zwrotu „pobiera się“, użytego w art. 2, 3 i 7 ustawy z dn. 31.VII 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), jest niewątpliwie słuszna, nie przeszkadza ona oczywiście stosowaniu przez związki komunalne ulg, analogicznych do tych, jakie na podstawie art. 4 ostatnio przytoczonej ustawy stosować może Minister Skarbu w zakresie podatków państwowych, jak również nie odbiera związkom komunalnym prawa zupełnego nawet umarzania odsetek za odroczenie, kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych w tych indywidualnych przypadkach, kiedy związek komunalny uzna za wskazane umorzyć odnośną należność z tytułu podatków względnie opłat.

Ponieważ zaś postanowieniem art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17.V. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401) ustawa z dn. 31 lipca 1924 r. zastosowana została do samoistnych danin komunalnych, przeto obowiązującem jest brzmienie tej ostatniej ustawy, która w stosunku do postanowień art. 56 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych jest lex posterior.

W uwzględnieniu zatem zmiany, wprowadzonej w art. 56 ust. o tymcz. uregulowaniu finansów komunalnych przez art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r., tenże art. 56 powinien mieć następujące brzmienie, zgodne z obecnym stanem prawnym:

„W razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych związki komunalne pobierają odsetki za odroczenie, kary za zwłokę oraz koszty egzekucyjne według przepisów zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401)“.

35.

Okólnik Nr. 20

z dnia 12 lutego 1930 r.

(SF.635/1) w sprawie poboru komunalnej opłaty od umów o nabywanie nieruchomości przez Państwowy Monopol Tytoniowy.

Do

P. P. Wojewodów, (z wyjątkiem Śląskiego).

Wobec podniesionych wątpliwości przez jednego z p. p. Wojewodów w sprawie poboru komunalnej opłaty od umów o nabywanie nieruchomości przez polski Monopol Tytoniowy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia co następuje:

Art. 18 ustawy z dn. 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409) zwolnił majątek Polskiego Monopolu Tytoniowego od wszelkich opłat i podatków na rzecz Państwa lub związków komunalnych z wyjątkiem wypadków, przewidzianych, w specjalnych ustawach państwowych. Późniejsza jednak, w przedmiocie opłat stemplowych, ustawa z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) w punkcie 2 art. 69, w punkcie 3 art. 73 i w punkcie 1 art. 120 przewidziała tylko 3 wypadki zwolnienia Polskiego Monopolu Tytoniowego, a mianowicie:

1) sprzedaż rzeczy ruchomych monopolu państwowego,

2) wykonanie umowy o sprzedaż rzeczy ruchomych monopolu państwowego,

3) wystawianie obligacji oraz innego rodzaju obligów Państwowego Monopolu Tytoniowego.

Jednocześnie ustawa o opłatach stemplowych w końcowym ustępie art. 171 odebrała moc obowiązującą wszelkim przepisom dotychczasowym w przedmiotach przez nią unormowanych za wyjątkami wyraźnie wyliczonemi.

Z powyższego niewątpliwie wynika, że ustawa o opłatach stemplowych z dniem 1 stycznia 1927 r., jako z dniem jej wejścia w życie, odebrała moc obowiązującą art. 18 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym, o ile postanowienia tego artykułu dotyczą opłat stemplowych.

Jeżeli chodzi o zastosowanie powyższego do komunalnych opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomej, to decyduje tu treść odnośnych przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747),— Art. 13 tej ustawy uzależnił wymiar samoistnej opłaty komunalnej od umów o przeniesienie własności nieruchomej od sum, które przyjęte zostały za podstawę wymiaru państwowej opłaty stemplowej, przez co los komunalnej opłaty uzależniony został od losu opłaty państwowej. Zależność ta została utwierdzona i ostatecznie sformułowana w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zmianie ustawy o tymcz. uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 335).

Z powyższego wynika, że z dniem 1 stycznia 1927 r. umowy o kupno nieruchomości przez Polski Monopol Tytoniowy w całej rozciągłości podlegają zarówno państwowym opłatom stemplowym, jak również opłatom komunalnym od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

Powyższe zechce Pan Wojewoda podać do wiadomości związkom komunalnym ewent. w drodze opublikowania w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

V.

Pisma

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

36.

Pismo Nr. Wojsk. 157/2/30 r.
z dnia 10 lutego 1930 r.

w sprawie Ecole Nationale Superieure des Arts Decoratifs w Paryżu.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Wskutek pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 18 stycznia b. r. Nr. III. A. 526/30 Min. Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) że Ecole Nationale Superieure des Arts Decoratifs w Paryżu (Francja) jest uznany za zakład naukowy wyższy, którego studentom rzeczywistym przysługuje prawo do odroczenia terminu odbycia czynnej służby wojskowej, zgodnie z przepisami art. 61 pkt. 2-gi ustawy z dnia 23.V. 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 458).

Powyższe prawo przysługuje studentom rzeczywistym tego zakładu naukowego, o ile zostaną spełnione warunki przewidziane w § 3 wyżej cytowanego rozporządzenia.

37.

Pismo Nr. OL. 759/77
z dnia 15 stycznia 1930 r.

w sprawie rozsyłania Dzienników Wojewódzkich abonentom.

Do
P. P. Wojewodów

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że na terenie niektórych Województw rozsyłka Dzienników Wojewódzkich odbywa się za pośrednictwem starostw, które otrzymane z Urzędu Wojewódzkiego egzemplarze Dzienników Wojewódzkich przetrzymują u siebie przez dłuższy lub krótszy okres czasu i następnie rozsyłają je prenumeratorom zwłaszcza gminom z takiem opóźnieniem, iż nieraz komunikaty zawarte w Dziennikach dochodzą do wiadomości zainteresowanych już po upływie czasu np. terminów wyznaczonych licytacyj, terminów prekluzyjnych dla wnoszenia oświadczeń i zarzutów w pewnych sprawach i t. p.

Ta forma rozsyłki Dzienników Wojewódzkich naraża zatem strony interesowane na różne ujemne skutki, jako też obniża wartość publikacyj w Dziennikach Wojewódzkich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów, by zechcieli wydać bezzwłocznie zarządzenie, aby Dzienniki Wojewódzkie rozsyłano prenumeratorom wprost z Urzędu Wojewódzkiego i to bez niepotrzebnej zwłoki, zaraz po ich wydrukowaniu.

38.

Pismo Nr. SS. 73/1
z dnia 23 stycznia 1930 r.

w sprawie budowy stacyj benzynowych na ulicach miast.

Do
P. P. Wojewodów.

Celowa rozbudowa i rozmieszczenie stacyj benzynowych w państwie ma doniosłe znaczenie dla mobilizacji, rozwoju ruchu samochodowego i turystycznego oraz dla uporządkowania handlu benzyną.

Spostrzeżono, że naogół zarządy miejskie traktują sprawę udzielania zezwoleń na budowę stacyj benzynowych na gruntach miejskich li tylko ze stanowiska dochodowego, nie troszcząc się o racjonalność w rozmieszczeniu tych stacyj. Jednocześnie względy niezdrowej konkurencji powodują, że w pewnych rejonach powstaje po kilka stacyj benzynowych różnych firm, skazanych z tego powodu na pracę z deficytem, podczas gdy w innych miejscach stacyj zupełnie brak.

W tych warunkach Państwowej Fabryce Olejów Mineralnych „Polmin" trudno jest oczywiście ubiegać się u zarządów miejskich o zezwolenia na budowę stacyj benzynowych.

Ponieważ już w mojem piśmie okólnem z 2 października 1929 r. Nr. Min. 2989/29 (Dz. Urz. M. S. W. z 1929 r. Nr. 15, poz. 325) uznałem za rzecz zupełnie niewłaściwą, by instytucje państwowe i samorządowe uchylały się od popierania „Polminu", jako przedsiębiorstwa państwowego, mającego wszelkie warunki do fabrykacji produktów najwyższej jakości, przeto też obecnie polecam Panom Wojewodom zarzą-

dzić, by zarządy miejskie przy wydawaniu zezwoleń na budowę stacyj benzynowych brały pod rozwagę rozmieszczenie tychże i odpowiednią ich wzajemną odległość, nie dopuszczając przez to do powstawania nadmiernej ilości dystrybutorów benzyny w danej miejscowości, oraz uwzględniały przy równości warunków oferowanych w pierwszym rzędzie „Polmin".

Podkreślam, że postępowanie w omawianym zakresie zarządów miejskich winno być wogóle nacechowane obok dbałości o racjonalny interes gminy przedewszystkiem troską o interesy ogólno-państwowe, o jakich mowa w ustępie pierwszym niniejszego pisma okólnego.

39.

Pismo Nr. Wojsk. 141/1
z dnia 24 stycznia 1930 r.

w sprawie Królewsko Włoskiego Wyższego Instytutu Nauk Handlowych i Ekonomicznych we Florencji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Wskutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dn. 4.I. b. r. Nr. IV. S. W. 21/30 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu), że Królewski Wyższy Instytut Nauk Ekonomicznych i Handlowych we Florencji (Włochy) (Regio Istituto Superiore di Scienze Economiche e Commerciale a Firenze) jest uznany za uczelnię wyższą równorzędną z uczelniami krajowemi, w której studja uprawniają do odroczenia służby wojskowej w myśl § 3 rozporządzenia Ministra W. R. i O. P. z dnia 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34 poz. 315).

40.

Pismo Nr. OL. 2881/1
z dnia 24 stycznia 1930 r.

w sprawie targów i wystaw handlowo-rolniczo-przemysłowych.

P. P. Dyrektorom Dep. I — V Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Komendzie Głównej P. P.

do wiadomości i celem zastosowania się do prośby Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

MINISTERSTWO
PRZEMYSŁU I HANDLU
L. HW. 6032
Warszawa,
dnia 11 grudnia 1929 r.

Odpis.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu.

Stosownie do rozporządzenia Prez. R. P. z dn. 17 listopada 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 884) i rozporządzenia z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 501) podania o zezwolenie na urządzanie targów i wystaw handlowo-rolniczo-przemysłowych winny być kierowane do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, albowiem wyłącznie do kompetencji tego Ministerstwa należy udzielanie wspomnianych zezwoleń.

Tymczasem wbrew przepisom zdarzają się wypadki, że inicjatorzy targów i wystaw zabiegając o uzyskanie zezwolenia na urządzanie tych imprez zwracają się uprzednio do innych Ministerstw, z pominięciem drogi właściwej i otrzymują tam niejednokrotnie, jak wskazują fakty, obietnice, wiążące do pewnego stopnia władze.

Taki stan rzeczy utrudnia prowadzenie w dziedzinie targów i wystaw racjonalnej polityki, która winna koncentrować się w ręku Ministerstwa Przemysłu i Handlu i powoduje to, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu, nie chcąc dezawuować stanowiska innych Ministerstw, jest zmuszone do udzielania zezwoleń na urządzanie targów i wystaw, jakkolwiek momenty gospodarcze nie zawsze przemawiałyby za przychylnem załatwieniem sprawy w takich razach.

Wobec powyższego uprasza się, aby wszelkie sprawy dotyczące targów i wystaw o charakterze handlowo-rolniczo-przemysłowym, były skierowywane z opinją do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, i aby Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — przy omawianiu tych spraw z osobami zainteresowanemi nie składało żadnych oświadczeń, któreby mogły wpływać na decyzję co do zezwolenia.

41.

Pismo Nr. Wojsk. 184/1
z dnia 25 stycznia 1930 r.

o przesunięciach terminu wcielenia do szeregów na rok 1930/31.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie

przesyła się do wiadomości z prośbą o wydrukowanie zasad udzielania przesunięcia terminu wcielenia do szeregów w dzienniku wojewódzkim.

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH BIURO UZUPEŁNIEŃ
L. dz. 1/Pob. 30.
Warszawa, dn. 16.I 1930 r.

Odpis.

R. 350. Przesunięcia terminu wcielenia do szeregów na rok szkolny 1930/31.

Z dniem 1 lipca 1930 roku powiatowi komendanci uzupełnień będą udzielali następującym grupom poborowych przesunięć terminu wcielenia do szeregów z terminem ważności do dnia 1 lipca 1931 roku na warunkach określonych niniejszym rozkazem:

I. Pierwsza grupa dotyczyć będzie poborowych roczników 1904 i 1905, którzy posiadają warunki do skróconej służby wojskowej (art. 49 ustawy o powsz. obow. wojsk.), są zwyczajnymi (rzeczywistymi) studentami względnie słuchaczami wyższych zakładów naukowych wyszczególnionych w Dz. Ustaw R. P. z roku 1929 Nr. 34 oraz w dodatkowych okólnikach Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i w roku szkolnym 1930/31 pozostaje im ostatni rok do ukończenia wyższych studjów.

W tej grupie petenci winni do dnia 30 czerwca 1930 roku, jako terminu bezwzględnie ostatecznego, wnieść do powiatowej komendy uzupełnień podanie o przesunięcie terminu wcielenia do szeregów na rok szkolny 1930/31, a do podania dołączyć:

1. zaświadczenie wyższego zakładu naukowego, stwierdzające, że petentowi w roku szkolnym 1930/31 pozostaje *ostatni rok do ukończenia wyższych studjów.* Zaświadczenia wydawane przez Bratnią Pomoc Zrzeszenia Studentów Polaków Politechniki Gdańskiej członkom, studjującym w tej uczelni, są równoznaczne z zaświadczeniami, wydawanemi przez krajowe władze szkolne. Zaświadczenia te jednak muszą być każdorazowo potwierdzone przez Wydział Wojskowy Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku. Studenci zaś nienależący do Bratniej Pomocy, mają przedkładać zaświadczenia Politechniki Gdańskiej. Zaświadczenia wyższych szkół zagranicznych mają być przetłumaczone na język polski;

2. urodzeni w roku 1905 — dowód udzielonego im na rok 1929/30 odroczenia służby wojskowoj z art. 61/2 ustawy o powsz. obow. wojsk.;

urodzeni w r. 1904 — dowód udzielonego im przesunięcia terminu wcielenia do szeregów w roku szkolnym 1929/30;

3. zaświadczenie o udziale w pracach p. w. lub w. f. względnie o przynależności do jednego z ośrodków p. w., wystawione przez powiatowego komendanta p. w.

Od przedłożenia tego zaświadczenia wolni są: stypendyści Ministerstwa Spraw Wojskowych i studenci szkół zagranicznych.

II. Druga grupa dotyczyć będzie osób roczników 1904 i 1905 odbywających studja teologiczne (art. 61/3 ustawy o powsz. obow. wojsk.).

Osoby te powinny najdalej do dnia 30 czerwca 1930 roku złożyć do powiatowej komendy uzupełnień podanie wraz z załącznikami na warunkach takich samych, jak poborowi grupy pierwszej.

Osoby grupy drugiej są wolne od przedkładania zaświadczeń o przynależności do p. w. lub w. f.

III. Trzecia grupa dotyczyć będzie poborowych roczników 1907 i 1908, którzy jako uczniowie ostatniej klasy szkół, wymienionych w art. 61/1 ustawy (patrz Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr. 34, poz. 315) nie zostali dopuszczeni do egzaminu dojrzałości (końcowego) lub egzaminu tego nie zdali, a władze szkolne zezwoliły im na powtórzenie ostatniej klasy (kursu) lub ponowne przystąpienie do tego egzaminu.

Osoby te mają złożyć do dnia 30 czerwca do powiatowej komendy uzupełnień podanie o przesunięcie terminu wcielenia i dołączyć następujące załączniki:

1. zaświadczenie odnośnej władzy szkolnej, stwierdzające powyżej przytoczone okoliczności z ewentualnem podaniem terminu następnego dopuszczenia kandydata do zdawania egzaminu dojrzałości (końcowego);

2. urodzeni w roku 1907 — dowód udzielonego im przesunięcia terminu wcielenia do szeregów w roku szkolnym 1929/30,

urodzeni w roku 1908 — dowód udzielonego im na rok 1929 odroczenia służby wojskowej z art. 61/1 ustawy o powsz. obowiązku wojskowym,

do zdawania egzaminu dojrzałości (końcowego);

3. urodzeni w roku 1907 — dowód udzielonego im przesunięcia terminu wcielenia do szeregów w roku szkolnym 1929/30,

urodzeni w roku 1908 — dowód udzielonego im na rok 1929 odroczenia służby wojskowej z art. 61|1 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;

4. zaświadczenie o udziale w pracach p. w. lub w. f. względnie o przynależności do jednego z ośrodków p. w. wystawione przez powiatowego komendanta p. w.

Do uczniów cywilnych szkół lotniczych należy stosować przesunięcia terminu wcielenia do szeregów w rozmiarze i na warunkach przewidzianych w Dzienniku Rozkazów M. S. Wojsk. Nr. 1 z dnia 12.1 1927 r. poz. 2, pkt. 2 i 3.

Przepisy ogólne.

Podania o przesunięcie terminu wcielenia osób niewyszczególnionych w niniejszym rozkazie względnie nieposiadających wymaganych warunków, jak również podania wniesione po terminie należy załatwiać odmownie.

Należy również załatwiać odmownie prośby o przesunięcie dla uzyskania doktoratu, zdawania specjalnych egzaminów, odbycia aplikacji sądowej, nostryfikacji dyplomów zagranicznych i t. p.

Wszelkie wnioski względnie prośby urzędów w sprawie udzielania przesunięć dla poborowych z tytułu zajmowania stanowisk w służbie państwowej w kraju i zagranicą mają być załatwiane odmownie. Zaznaczam, że o powyższem zarządzeniu zostały zawiadomione wszystkie urzędy państwowe.

Osobom, którym przesunięto termin wcielenia należy wydać poświadczenie z podaniem dokładnego terminu przesunięcia, który należy odnotować w głównej księdze ewidencyjnej w rubryce „Inne nieprzewidziane zmiany". Niezależnie od tego powiatowi komendanci uzup. mają prowadzić ścisłą ewidencję udzielonych przesunięć.

Wypadki, któreby nastręczały trudności w rozstrzygnięciu podania, należy niezwłocznie przedkładać do D-cy O. K. celem wydania ostatecznej decyzji.

W żadnym wypadku nie należy podań przedkładać do M. S. Wojsk.

Decyzje powiatowych komendantów uzup. są ostateczne.

Od decyzji odmownej nie przysługują żadne odwołania.

Załatwianie podań winno być przeprowadzane w tempie przyspieszonym z uwagi na przygotowanie w tym czasie akcji wcielenia poborowych z cenzusem.

W imieniu Ministra Spraw Wojskowych
II Wiceminister
(—) Fabrycy
Generał Brygady

Rozdzielnik:

Gabinet Min. Spraw Wojsk.
Min. W. R. i O. P.
„ Spraw Wewnętrznych
„ „ Zagranicznych
„ „ Wojskowych — Państwowy Urząd W. F. i P. W.
D-cy O. K. Nr. I — X.

Pismo Nr. SS. 109/1
z dnia 27 stycznia 1930 r.

w sprawie dokształcania pracowników komunalnych.

Do
P. P. Wojewodów

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu odpis okólnika Pana Wojewody Poleskiego w sprawie dokształcania pracowników komunalnych i utworzenia funduszów powiatowych na ten cel—do wiadomości i ewentualnego wykorzystania.

WOJEWODA POLESKI
Nr. III-SO-7.
Brześć n/Bugiem
dnia 9. I. 1930 r.

w sprawie dokształcania pracowników komunalnych

Do
P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Sejmików. (wszyscy).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w szeregu swych okólników niejednokrotnie podkreślało konieczność dokształcania pracowników komunalnych i w związku z tam wzmożenia frekwencji słuchaczów na uczelniach i kursach mających za zadanie dokształcanie pracowników komunalnych, a więc na Studjum Administracji Komunalnej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, Studjum Handlowem w Krakowie, Instytucie Nauk Handlowych w Wilnie.

Stosunkowo słaba frekwencja wynika z jednej strony z braku dostatecznego uświadomienia wśród pracodawców i pracowników przedewszystkiem zaś jednak jest spowodowana brakiem odpowiednich funduszów. Na to ostatnie niedomaganie cierpią zwłaszcza gminy wiejskie, dla których delegowanie na kurs pracownika obciąża jednorazowo gminę znacznemi kosztami przekraczającemi częstokroć zdolności finansowe gminy. O wyjeździe zaś pracowników wyłącznie na koszt własny nie może być mowy.

Chcąc pokonać trudności finansowania delegowania pracowników komunalnych na kursy dokształcające w niektórych powiatach utworzono specjalne fundusze na dokształcanie pracowników komunalnych przedewszystkiem gmin wiejskich i miejskich, a również i powiat. zw. komunalnych. Fundusze te powstają z kwot pre-

liminowanych rok rocznie w budżetach sejmików, gmin wiejskich i miejskich, następnie przelewane są na odpowiedni rachunek do kasy wydziału powiatowego, bądź do Powiatowej Kasy Oszczędności.

Tam, gdzie powstały tego rodzaju fundusze, wydz. powiat. wpływają na rady gminne, aby, te preliminowały w budżetach ustalone zgóry kwoty.

Koszty delegacji pracownika komunalnego na kurs w każdym poszczególnym wypadku ponosi w ten sposób utworzony fundusz.

Ponieważ sposób ten okazał się praktyczny, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za pożądane utworzenie takich funduszów we wszystkich powiatach.

Wobec czego zalecam wszystkim powiatowym związkom komunalnym na terenie Województwa Poleskiego opracowanie w najbliższym czasie odnośnych statutów i spowodowanie, by wszystkie gminy poszczególnych powiatów zgłosiły swój udział w tej akcji.

Ze swej strony uważam za wskazane, by przy opracowaniu w mowie będących statutów powiatowe związki komunalne uwzględniły następujące wytyczne:

1) Fundusz powiatowy dokształcania pracowników komunalnych tworzy się przy Wydziałach powiatowych.

2) Fundusz ten składa się:

a) z udziałów corocznych wszystkich gmin wiejskich i miejskich powiatu w wysokości odpowiadającej conajmniej połowie ogólnych kosztów delegowania jednego pracownika;

b) z udziału Sejmiku Powiatowego w wysokości ogólnej kwoty rocznych udziałów wszystkich gmin;

c) z odsetek od kwot funduszu dokształcania, pozostających na rachunku bieżącym w Komunalnej Kasie Oszczędności powiatu.

3) Funduszem tym dysponuje w ramach statutu Wydział Powiatowy.

4) Z funduszu tego pokrywają się:

a) wpisowe na kursach i inne nieodzowne wydatki obciążające delegowanych na skutek zarządzeń administracji kursów,

b) diety i koszty podróży w drodze na kurs i z powrotem,

c) zapomogi bezzwrotne (względnie zwrotne) udzielane delegowanym na kursy.

5) Kolejność delegowania na kursy pracowników Wydziału Powiatowego i gminnych ustala Wydział Powiatowy.

6) Urząd w którym pracuje delegowany na kurs dokształcający winien udzielić mu urlopu płatnego na cały czas trwania kursu, przyczem urlop ten nie pozbawia delegowanego prawa do normalnego urlopu wypoczynkowego.

Angażowania w miarę potrzeby siły pomocniczej zastępczej na miejsce delegowanego dokonuje zasadniczo z własnych kredytów urząd, który wysłał na kurs dokształcający swego pracownika. W wyjątkowych wypadkach Wydział Powiatowy uwzględniając niewystarczalność finansową gminy, — może pokryć wydatki na donajęcie siły zastępczej z funduszu dokształcania.

7) Pożądanem jest pobranie od delegowanego pisemnego zobowiązania, że po ukończeniu kursów będzie on pracować na terenie gminy względnie powiatu przynajmniej w ciągu lat 2-ch.

Wojewoda

43.

Pismo Nr. OL. 2621/1
z dnia 1 lutego 1930 r.

o nawiązaniu wzajemnego kontaktu Starostów z powiatów granicznych województw.

Do
P. P. Wojewodów

Jeden z pp. Wojewodów objeżdżając powiaty graniczne swego Województwa, miał sposobność kilkakrotnie stwierdzić, że różne lokalne zagadnienia administracyjne są niejednolicie traktowane na terenie jego Województwa w porównaniu z powiatami sąsiednich Województw.

Tak np. przepisy w dziedzinie porządku publicznego i czystości jako też kary administracyjne nakładane za przekroczenia są stosowane w różnych granicach, co ludność odnośnych powiatów rozmaicie komentuje, narzekając nieraz na nierównomierną politykę administracyjną w sąsiadujących ze sobą powiatach.

Celem usunięcia ewentualnych rozbieżności które mogą ustąpić jedynie tylko w drodze wzajemnego uzgadniania, okazało się wskazanem nawiązanie ściślejszego kontaktu Starostów w jednem Województwie ze Starostami sąsiednich Województw, wobec czego odnośny P. Wojewoda polecił Starostom powiatów granicznych swego województwa porozumieć się z odnośnymi starostami sąsiednich województw celem konferencyjnego ustalenia interesujących ich problemów zwłaszcza z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz lokalnej polityki administracyjnej celem wzajemnego zapewnienia potrzebnej pomocy w poszczególnych wypadkach i doprowadzenia do jednolitego

sposobu ujmowania bieżących zagadnień administracyjnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznaje celowość takiego zarządzenia i wychodząc z założenia, że sprawa powyższa kwalifikuje się do jednolitego unormowania jej na obszarze całego Państwa, prosi Pana Wojewodę, by po porozumieniu się z sąsiednimi Panami Wojewodami zechciał wypowiedzieć się co do poruszonego tematu i wystąpić ze swej strony z odpowiednim wnioskiem uwzględniając regjonalne właściwości tej części Państwa, w której jego województwo jest położone.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oczekuje odpowiedzi w przeciągu trzech miesięcy, pozostawiając zarazem uznaniu Pana Wojewody czy nie należałoby sprawę omówić także na zjeździe Starostów, na który w porozumieniu z właściwymi Wojewodami zostaliby zaproszeni także Starostowie powiatów graniczących z terenem województwa.

VI.

Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

44.

Reiss Witold, radca wojewódzki: Zarys prawa administracyjnego t. I.

Nakładem Józefa Zawadzkiego w Wilnie, ukazała się książka p. Witolda Reissa p. t. „Zarys prawa administracyjnego". W części I-ej t. I-go autor omawia zasady teorji administracji, w części II-ej wykłada przepisy obowiązujące, odnoszące się do ustroju i zakresu działania władz naczelnych, ustroju i zakresu działania państwowych władz lokalnych, ustroju i zakresu działania samorządu terytorjalnego oraz procedury administracyjnej.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, jako zbiór poglądów niektórych prawników polskich na instytucję prawa administracyjnego i jako źródło pomocnicze dla poznania przepisów administracyjnych.

VII.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

od dnia 1 do 31 grudnia 1929 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 7.XII. 1929 r. zwolnił Sławoja Felicjana Składkowskiego z urzędu Ministra Spraw Wewnętrznych, a postanowieniem z dnia 29.XII. 1929 r. mianował Ministrem Spraw Wewnętrznych Wojewodę wołyńskiego Henryka Józewskiego.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

M i a n o w a n i:

pracowniczka kontraktowa w X grupie uposażenia Szabuniewiczowa Krystyna — do odwołania sekretarzem w IX st. sł. dn. 7.XII.29 r.

pracowniczka kontraktowa w X grupie uposażenia Sikorska Stanisława — do odwołania rejestratorem w X st. sł. dn. 2.XII 29 r.

prow. adjunkt kancelaryjny w VIII st. sł. Arnold Józef — asesorem w VIII st. sł. dnia 11.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Zborowie Krokowski Władysław—referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 11.XII 29 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Czokówna Felicja—rejestratorem w X st. sł. dn. 21.XII 29 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Turkówna Janina—rejestratorem w X st. sł. dn. 21.XII 29 r.

sekretarz w IX st. sł. Sztobrynowa Emilja—asesorem w VIII st. sł. dn. 23.XII 29 r.

prow. kancelista w XI st. sł. Gorczycka Henryka — rejestratorem w X st. sł. dn. 23.XII 1929 r.

rejestrator w X st. sł. Spasińska Stefanja—rejestratorem w IX st. sł. dn. 23.XII 29 r.

rejestrator w X st. sł. Solecka Jadwiga — rejestratorem w IX st. sł. dn. 23.XII 29 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Piotrowska Zofja—rejestratorem w X st. sł. dn. 30.XII 29 r.

prow. kancelista w XI st. sł. Obuchowska Eugenja—do odwołania rejestratorem w X st. sł. dn. 23.XII 29 r., a rejestratorem w X st. sł. dn. 30.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Wotke Alfred—radcą ministerjalnym w VI st. sł. dn. 23.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Milewski Witold—radcą ministerjalnym w VI st. sł. dn. 23.XII 29 r.

sekretarz w IX st. sł. Aleksandrowicz Tadeusz — asesorem w VIII st. sł. dn. 23.XII 29 r.

prow. sekretarz w IX st. sł. Karwowski Władysław—do odwołania asesorem w VIII st. sł. dn. 23.XII 29 r.

kontroler w IX st. sł. Osoba Stanisław — kontrolerem w VIII st. sł. dn. 23.XII 29 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Rozwadowski Jan—do odwołania radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 28.XII 29 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Piątkowska Regina — do odwołania rejestratorem w IX st. sł. dn. 23.XII 29 r., a rejestratorem w IX st. sł. dnia 30.XII 29 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Krawczykowska Apolonja — rejestratorem w X st. sł. dnia 30.XII 29 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Marzecka Gustawa — rejestratorem w X st. sł. dnia 30.XII 1929 r.

prow. rejestrator w X st. sł. Gładkowska Marja — rejestratorem w X st. sł. dnia 28.XII 1929 r.

pracownik kontraktowy w VIII grupie uposażenia Niedźwiedź Adolf — do odwołania referendarzem w VIII st. sł. dnia 30.XII 29 r.

prow. urzędnik w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Warszawie Dr. Drzewiecki Bolesław—do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 23.XII 29 r.

prow. referendarz w VII st. sł. Miler Felicjan — do odwołania radcą ministerjalnym w VI st. sł. dn. 21.XII 29 r.

Zwolniony ze służby:

radca ministerjalny w VI st. sł. Vohl Hipolit — na własną prośbę dnia 28.XII 29 r.

B) W Głównym Urzędzie Statystycznym:

Mianowani:

asesor w VIII st. sł. Pieniążkiewicz Henryk — asesorem w VII st. sł. dn. 19.XII 29 r.

urzędnik II kat. w VIII st. sł. Holewiński Janusz—asesorem w VII st. sł. dn. 19.XII 29 r.

urzędnik statystyczny I kat. w VIII st. sł. Moszczyński Henryk — referendarzem w VII st. sł. dnia 19.XII 29 r.

urzędnik VIII st. sł. Burakowski Piotr — asesorem w VII st. sł. dn. 20.XII 29 r.

prow. radca min. w VI st. sł. w Ministerstwie Reform Rolnych Przypkowski Mieczysław—do odwołania radcą min. w VI st. sł. dn. 31.XII 1929 r.

Zwolniony ze służby:

asesor w VII st. sł. Ciećwierz Jan — dnia 9.XII 29 r.

C) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

Inż. Margasiński Zbigniew, prow. adjunkt w VII st. sł. w Państwowym Zakładzie badania żywności i przedmiotów użytku w Warszawie, adjunktem w VII st. sł. w tymże Zakładzie dnia 19.XII 29 r.

Dutkiewicz Leopold, urzędnik w VIII st. sł. w Państwowym Szpitalu św. Łazarza w Krakowie, asesorem w VII st. sł. w tymże Zakładzie dn. 31.XII 29 r.

Knybel Stanisław, urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie dla umysłowo chorych w Kulparkowie, asesorem w VII st. sł. w tymże zakładzie dn. 30.XII 29 r.

Lewandowski Józef, prow. rachmistrz w IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Ciechocinku, do odwołania księgowym w VIII st. sł. w tymże Zakładzie dn. 21.XII 29 r.

Dr. Dąbski Feliks, urzędnik w VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie dla umysłowo chorych w Kobierzynie, urzędnikiem I kat. w VII st. sł. w tymże Zakładzie dn. 14.XII 29 r.

Skimina Jan. prow. kancelista w XII st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Krynicy do odwołania kancelistą w XI st. sł. w tymże Zakładzie dn. 19.XII 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Dr. Fuchs Leon, Dyrektor Państw. Szpitala św. Łazarza w Krakowie w V st. sł. z dniem 31 grudnia 1929 r. na własną prośbę.

Zwolnieni:

Dr. Lubczyński Józef, Kierownik Oddziału w VI st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie z dniem 31.XII 1929 r. na własną prośbę.

D) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku:

referendarz w VII st. sł. Jatczak Władysław — inspektorem wojewódzkim w VI st. sł. dn. 31.XII 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

radca wojewódzki w VI st. sł. Serednicki Roman — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dn. 14.XII 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

referendarz w VII st. sł. Zaremba Władysław — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 14.XII 1929 r.

naczelnik wydziału w V st. sł. Dr. Styczeń Stanisław — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 31.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

referendarz w VII st. sł. i kierownik wydziału Dr. Chmielnikowski Tomasz — naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dn. 20.XII 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

referendarz w VI st. sł. „ad pers" Gądziński Karol — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dn. 5.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. Weryński Jan — referendarzem w VII st. sł. dn. 17.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Aulich Artur — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dn. 20.XII 29 r.

radca min. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w VI st. sł. Dr. Głuszkiewicz Włodzimierz — naczelnikiem Wydziału w V st. sł. 27.XII 29 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi:

prow. urzędnik VIII st. sł. w Kuratorjum Okręgu Szkolnego Łódzkiego Giełczyński Ludwik — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dn. 23.XII 29 r.

inspektor wojewódzki w VI st. sł. Dr. Gutek Zygmunt — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dn. 31.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

pracownik kontraktowy w VI grupie uposażenia Sochacki Włodzimierz — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dn. 5.XII 29 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia w Starostwie w Białej Podlaskiej Olesiuk Jan — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dn. 10.XII 29 r., a następnie do odwołania inspektorem wojewódzkim w VI st. sł. dnia 20.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim w Brześciu n/Bugiem.

księgowy w VIII st. sł. Wysłouch Bolesław naczelnikiem rachuby w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

naczelnik wydziału w VI st. sł. Ziegler Leon — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dn. 31.XII 29 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Kowlu Chodakowski Bronisław — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. 3.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. Zawadzki Alfred — referendarzem w VII st. sł. dn. 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Pleszewie Dr. Wieczorek Władysław — referendarzem w VII st. sł. dn. 28.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

referendarz w VIII st. sł. Kułakowski Franciszek — referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Kozioradzki Samuel — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Stanisławowie Faust Faustyn — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dn. 14.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Dr. Kuryś Stefan — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Kostrzewski Józef — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 14 XII 29 r.

naczelnik wydziału w VI st. sł. Sawicki Jan — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 31.XII 29 r.

W Śląskim Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach:

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Orszulok Paweł — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dn. 3.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu:

referendarz w VIII st. sł. Ślaski Henryk — referendarzem w VII st. sł. dn. 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. Kurzeja Jan — referendarzem w VII st. sł. dn. 14.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

podkomisarz P. P. Klenowicz Marjan Zdzisław — referendarzem w VII st. sł. dn. 17.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Pogorzelski Stanisław, radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31.XII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie:

referendarz w VIII st. sł. Huszcza Ryszard — referendarzem w VII st. sł. dnia 17.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Piotrowski Dominik — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 20.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. Zawadzka Stanisława — referendarzem w VII st. sł. dnia 21.XII 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim w Łucku:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz w VII st sł. Lisiecki Jerzy powołany z powrotem do służby czynnej — dnia 28.XII 1929 r.

referendarz w VIII st. sł. Dybowski Jan — referendarzem w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

asesor w VIII st. sł. Kozłowski Kazimierz — asesorem w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

Przeniesieni:

prow. sekretarz w IX st. sł. Katyński Stanisław — z Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego w obręb Województwa Białostockiego dnia 9 XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Suchorski Jerzy — z Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie do Starostwa w Przemyślanach dnia 12.XII 29 r.

praktykant adm. I kategorji w X st. sł. Robakowski Józef — z Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie do Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu dnia 18 XII 29 r.

prow. radca wojewódzki w VI st. sł. Kozieradzki Józef — z Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie do starostwa grodzkiego w Wilnie dnia 23.XII 29 r.

Zwolnieni ze służby:

referendarz w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie Dr. Szmigielski Stanisław — wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej — dnia 10.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Wołyńskim Urzędzie Wojewódzkim Mańkowski Kwiryn — wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Rolnictwa dnia 23.XII 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Wójcikiewicz Tadeusz — wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej dnia 28.XII 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim w Brześciu n/B. Jagiełło Kazimierz — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej dnia 30.XI 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie Gądziński Karol — dnia 14.XII 29 r.

pozostający w stanie nieczynnym referendarz w VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim w Stanisławowie Cisło Stanisław — z dniem 28.XII 29 r.

Przeniesieni w stan nieczynny uchwałą Rady Ministrów z dnia 4.XII 29 r.

naczelnik wydziału w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu Gluk Władysław,

referendarz w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach Błocki Władysław.

E) We władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. radca wojewódzki w VI st. sł. w Wołyńskim Urzędzie Wojewódzkim Weber Włodzimierz Jerzy — do odwołania starostą powiatowym w Kowlu w dotychczasowym VI st. sł. dnia 3.XII 29 r.

komisarz ziemski Trznadel Edward — rerefendarzem w VII st. sł. w Starostwie w Olkuszu dnia 10.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. i kierownik Starostwa w Sochaczewie Reindl Tadeusz — Starostą powiatowym w Sochaczewie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 12.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Ostrowie Wielkopolskim Siekierzyński Kazimierz referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Białej Małopolskiej Jasiewicz Aleksander — referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 27 r.

Starosta powiatowy w VII st. sł. w Bielsku Podlaskim Drożański Józef — Starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie grodzkiem Warszawa-Północ Jankowski Tadeusz — referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 1929 r.

referendarz w VII st. sł. i kierownik Starostwa w Turce Dr. Doboszyński Eugenjusz — Starostą powiatowym w Turce w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Żydaczowie Rusiński Antoni —starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Limanowej Dr. Müller Roman — starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Radomsku Szer Stanisław — starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 14 XII 29 r.

starosta pow. w VII st. sł. w Grodzisku Kaysiewicz Henryk — starostą powiatowym w VI st. sł. dn. 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Kamionce Strumiłowej Kulpiński Robert — starostą powiatowym w VI st. sł. dn. 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Horodence Trytek Stanisław —referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Zbarażu Hebanowski Mieczysław—referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Borszczowie Schreiber Ludwik — starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Brzeżanach Koczyński Wojciech — starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Rohatynie Orłowicz Józef — referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Oświęcimiu Malik Kazimierz — referendarzem w VII st. sł. dnia 14.XII 29 r.

prow. starosta powiatowy w VI st. sł. w Augustowie Siwik Kazimierz — starostą powiatowym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 10.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim Kocół Alfred — starostą powiatowym w Zborowie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 11.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł w Starostwie w Równem de Berg Kazimierz-Jerzy — referendarzem w VII st sł. dnia 17.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Horochowie Markulis Franciszek—referendarzem w VII st. sł. dn. 17.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Makowie Trzopek Jan—referendarzem w VII st. sł. dn. 17.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Dobromilu Libucha Józef — referendarzem w VII st. sł. 17.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Suwałkach Celewicz Tadeusz — starostą powiatowym w Ropczycach w dotychczasowym VII st. sł. dn. 20.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. i kierownik Starostwa w Mościskach Sienkiewicz Michał — starostą powiatowym w VII st. sł. w Mościskach dnia 20.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Święcianach Chitry Adam — starostą powiatowym w Nisku w dotychczasowym VII st. sł. dnia 20.XII 29 r.

prow. starosta powiatowy w VII st. sł. w Pułtusku Koch Ryszard — do odwołania starostą pow. w VI st. sł. dnia 20.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Zamościu Twardosz Andrzej — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 20.XII 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu Chodakowski Bronisław — starostą powiatowym we Wrześni w dotychczasowym VI st. sł. dnia 20.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Starostwie powiatowem we Lwowie Schnitzel Wacław — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dn. 20.XII 29 r

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Nisku Lasocki Leopold — referendarzem w VII st. sł. dn. 21.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Brześciu n/B. Machnicki Adam — referendarzem w VII st. sł. dnia 21.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Starostwie we Włoszczowej Jarosz Stanisław — referendarzem w VII st. sł. dnia 30.XIi 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w starostwie w Kole Korycki Stefan — referendarzem w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Kozienicach Tutaj Kazimierz — referendarzem w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Ostrowie Wielkopolskim Siekierzyński Kazimierz — starostą powiatowym w Pleszewie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 28.XII 29 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Sokółce Wolski Stefan — starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 31.XII 29 r.

prow. starosta powiatowy w VI st. sł. we Włodzimierzu Drojanowski Wacław Ignacy — starostą powiatowym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.XII 29 r.

asesor w VIII st. sł. w starostwie we Włodawie Kowalczyk Andrzej — asesorem w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. w Sierpcu Kaczorowski Józef — referendarzem w VII st. sł. dnia 31.XII 29 r.

Dr. Pilszak Stanisław, lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Brzozowie. lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 3.XII 1929 r.

Dr. Zając Marjan, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Lubaczowie, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 3.XII 29 r.

Dr. Dorosz Antoni prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w starostwie powiatowem w Sanoku, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 3.XII 29 r.

Dr. Robel Wiktor, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Lisku, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dn. 3.XII 29 r.

Dr. Pietrzycki Ignacy, lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Tłumaczu, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dn. 3. XII 29 r.

Dr. Jelonek Feliks, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Zywcu, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w tamże dn. 11.XII 29 r.

Dr. Kamiński Rajmund, prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Gniewie, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dn. 11.XII 29 r.

Dr. Lachowski Leonard, prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Grudziądzu, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dn. 11.XII 29 r.

Dr. Ślebodziński Antoni, prow. lekarz powiatowy w VII st. st. w Starostwie powiatowem w Gorlicach, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 11.XII 29 r.

Dr. Augustowicz Henryk prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Odolanowie, prow. lekarzem powiatowem w VII st. sł. tamże dn. 14.XII 29 r.

Dr. Riabczenko Mikołaj, prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Dubnie, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 30.XII 29 r.

Dr. Kania Feliks, prow. lekarz powiatowy w VII st. st. w Starostwie powiatowem w Wieliczce, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 31.XII 29 r.

Dr. Berggrün Herman, lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowym w Śniatynie, lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dn. 18.XII 29 r.

Dr. Talikowski Jan, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Rawie Mazowieckiej, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 31.XII 1929 r.

Dr. Wiszniewski Konstanty, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Płońsku, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 31.XII 29 r.

Dr. Białobrzeski Antoni, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Środzie, prowizorycznym lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże 14.XII 29 r.

Przeniesieni:

prow. referendarz w VIII st. sł. Marek Stanisław — ze Starostwa w Kole do Starostwa w Hrubieszowie z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 5.XII 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Dr. Łach Maciej — ze starostwa w Hrubieszowie do Starostwa w Nowym Sączu dnia 15.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Habiński Adam — ze Starostwa w Lisku — do Starostwa w Krośnie dnia 5.XII 29 r.

asesor w VIII st. sł. Szwarc Feliks — ze Starostwa wileńsko-trockiego w obręb województwa Pomorskiego dnia 9.XII 29 r.

referendarz w VIII st. sł. Tabęcki Jan — ze Starostwa w Tłumaczu do Starostwa w Kołomyi dnia 14.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Skałkowski Aleksander — ze Starostwa w Przemyślanach do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 14.XII 1929 r.

asesor w VIII st. sł. Balicki Jan — ze Starostwa nieszawskiego w obręb województwa lwowskiego dnia 9.XII 29 r.

referendarz w VII st. sł. Dworzecki-Bohdanowicz Antoni — z wileńskiego Starostwa grodzkiego do Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie dnia 18.XII. 29 r.

referendarz w VII st sł. Kozłowski Jan — ze Starostwa w Sarnach do Starostwa w Obornikach z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 20.XII. 29 r.

starosta powiatowy z VI st. sł. Skarzyński Adam — ze Starostwa w Nisku do Starostwa w Rawie Ruskiej dnia 20.XII. 29 r.

starosta powiatowy z VII st. sł. Chrzanowski Leonard — ze Starostwa w Rawie Ruskiej do Starostwa w Łańcucie dnia 20.XII. 29 r.

Dr. Gefäll Maurycy, prow. lekarz powiat. w VIII st. sł. w Starostwie powiatowem w Drohobyczu, na takież stanowisko w Starostwie pow. w Bohorodczanach dnia 2. XII. 29 r.

Dr. Kwaśniewski Mieczysław, lek. pow. w VIII st. sł. w Starostwie pow. w Kosowie, na takież stanowisko w Starostwie pow. w Drohobyczu dnia 2.XII. 29 r.

Dr. Grochowiak Franciszek, lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Pilznie, na takież stanowisko w Starostwie powiatowem w Jaśle dnia 5.XII. 29 r.

Dr. Ciepielewski Aleksander, lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Grybowie, na takież stanowisko w Starostwie powiatowem w Makowie dnia 6.XII. 29 r.

Dr. Olszewski Józef, lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Makowie, na takież stanowisko w Starostwie powiatowem w Grybowie dnia 5.XII. 29 r.

Dr. Madej Kazimierz, prow. lekarz powiatowy w VIII st. sł. w Starostwie pow. w Ostrzeszowie, na takież stanowisko w Kępnie dnia 31.XII. 29 r.

Dr. Komornicki Stanisław, prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Kępnie, na takież stanowisko w Starostwie powiatowem w Makowie Mazowieckim dnia 31.XII. 29 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. referendarz w VII st. sł. w Starostwie grodzkiem Warszawa - Południe Rawski Stanisław — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dn. 2.XII. 29 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Drohiczynie Dr. Haniewicz Aleksander — z dniem 31.XII. 29 r.

Przeniesiony w stan spoczynku

referendarz w VII st. sł w Starostwie w Jarosławiu Schally Marjan — dn. 19.XII. 29 r.

Przeniesieni w stan nieczynny uchwałą Rady Ministrów z dnia 4.XII. 1929 r.:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Obornikach Witkowski Roman,

starosta powiatowy w VI st. sł. w Ropczycach Loret Artur,

starosta powiatowy w VI st. sł. we Wrześni Charkiewicz Adam.

F) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym we Lwowie:

Mianowani:

urzędnik rachunkowy II kategorji VIII st. sł. Lubuśka Stanisław — naczelnikiem rachuby w VII st. sł. w Biurze likwidacyjnem T. W. S. 17.XII. 1929 r.

radca rachunkowy w VIII st. sł. Dubil Adam — księgowym w VII st. sł. dn. 17.XII. 29 r.

sekretarz w VII st sł. Dobrzański Piotr — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dn. 20.XII. 29 r.

radca rachunkowy w VIII st. sł. Machl Kazimierz—naczelnikiem rachuby w VII st. sł. dn. 31.XII. 29 r.

G) W Policji Województwa Śląskiego:

Mianowani:

prow. nadkomisarz Policji w Katowicach Hostyński Jakób — nadkomisarzem Policji w dotychczasowym VII st. sł. dnia 2.XII. 29 r.

Urbanek Emil — komisarzem Policji w VII st. sł. dnia 14.XII. 29 r.

podkomisarz Policji w VIII st. sł. Zientek Paweł — komisarzem Policji w VII st. sł. dnia 21.XII. 29 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, ul. Długa 38.